

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத்தகம் சந்திசை 2.] ரூபாய்ச் 60) தைம. 22. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, January 22, 1846. [Vol. VI. No. 2.

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter. To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.

To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.

To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.

To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch. Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
- MANIPY—Mr. J. EVARTS.
- BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
- NEGOMBO—Mr. C. FERERA.
- KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
- TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
- BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
- MOOLLITTEVOE—Mr. P. TITCOMB.
- MADURA—Rev. H. CHERRY.
- DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
- NEGAPATAM—Rev. P. BACHELOR.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேவாரத் திருநீத ஸ்திரீ பிரசமாதேவாரி செய்தந்தியப்பிரகாசம்.

வக்காகம் பிரதிஷ்டையான மாதிரித்தே, தேவன் அதிலே பிரசன்னமாவான் பதின்மாய், பிரதிஷ்டை சீத்தமாயிருக்க; நாம் பிரதிஷ்டை விசுவாசஞ் சாதிப்பது தகாதே என்று நீங்கள் சாற்றுவிக்களைக், உத்தமம்.—பிராஷ்டண மிருத்திகாஷ்டைத்களினால் நீர்மாரண்குப்பிட்ட விக்காகத்தில், அது பிரதிஷ்டையாக முன்னிருந்த சுபபதுண்டுகளையன்றி யாதோரு தேய்விக குணம் நூதனமாய்த் தொன்றும், நமக்கும், உங்களுக்கு, பிரதிஷ்டை சமாமே. பிரதிஷ்டையாக முன்னம் மசகாதி செய்குக்கள் அலவக்கிங்குகளின் பாதாதிகேச பரியந்தம் மொய்த்தல்போலவே; பிரதிஷ்டையானபின்னு ம் மொய்ப்பது கண்டதுண்டே! பிரதிஷ்டையாகமுன் யாதோரு விக்கினத்தால் நிலத்திலிழந்தாற் கண்ட துண்டமாவதுபோலவே; நீங்கள்சொல்லும் பிரகாரம் தேய்வாதில்டானமண பின்னும் விழந்தால், அப்படியாதமே! பிரதிஷ்டையாகமுன், புசித்தல் துயிலல் உலாவல்முதலியனசெய்தற்கு அவைக்குச் சத்தியில்லாமெபோலவே, பிரதிஷ்டையானபின்னும் அவ்வகைச்சத்தி அவைகளிற் கண்டதில்லையே! இப்படியிருக்க விக்கினத்தில் தேவன் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறான்பதற்கு, பிரதிஷ்டைச்சீத்தம் எங்கே?

உங்கள் சைசவ முத்திரைகோண்டு, தேவன் விக்கிக கத்திலே பிரசன்னமாயிருக்கிறாந்னும் இந்த மதோ பிராந்தியைக் கேட்டுநிற்குமாபற்றி, அதை நீங்கள் நிச்சயமென்று கருதுதற்கு ஏதுவாயிற்று. இன்னும் விக்கிகத்தின் முகத்திற், சிலவேணுகளிலே கவாயுஞ் சிலவேணுகளில் வாட்டமுமாய்த் தோற்றுவிதாக, எண்ணக்கொள்ளுகிறீர்கள். வங்காளத்துக்கு வடகீழ்த்திசையிலுள்ள பருவத்தங்களில் வாசம்பண்ணும் காரர் என்னும் நிலேச்சசாதியார், தங்கள் சிறுபாயந்தோடுபுத் பூணையைத் தேய்வமென்று மதித்துவந்தமைபற்றி, அதுமேயென்றுட்கொள்வதும்ன்றிப் பூணயிலே கடவுளுக்குரிய பற்பல இலட்சணங்கள் பிரதிஷ்டைசமாய்த் தோற்றுக்கின்றனவேன்று கருதுகிறீர்கள். பல்பல கன்னபாம்பரியங்கள் அவர்கள் செவிக்கு ஏறு, ஏறு, அவர்கள் மனமிருண்டு மேலீவைந்தமைபற்றி, எண்ணத்தகாத இவ்விதமதோ பிராந்திகள் அவர்கள் உள்ளத்திலே எளிதில் நிலைகொண்டன.

நீங்களும், நாமும், நமக்குப் பிரதிஷ்டைச்சீத்தம் மற்றுச் சகல விஷயங்களையும் ஓரோ படித்தாக்கக் கண்டவோ, விக்கிகத்தின் முகத்திலே ஒருகாற்கவாயும் மற்றொரு கால்வாட்டமுந் தோற்றுவது எங்களுக்குக் கின்று, உங்களுக்கும்தாம் தேரிவதேது? இதோர் ஆச்சரியமல்லவோ!

இதாக்கிங்குகளையுஞ், சத்தியமீத்தியங்களையும், பகுத்தறியவல்ல வேகிகள், நடத்தல் பகுத்தறியல் மு

ON HINDU IDOLATRY, &c.

INQUIRY INTO TRUTH.

[Continued from page 2.]

If you say, that after the inanimation or consecration of an image, it becomes visibly the abode of deity, and we may not deny what is evident to the sight: I reply—both you and we have the evidence of our senses, that what the image was before the consecration, whether stone, earth, or wood, that it continues to be afterwards. Flies, muscotoes, and other insects, that range at pleasure from head to foot over its surface before that ceremonial, amuse themselves with the same freedom after it has taken place; if before it would have been broken, should it chance to be thrown to the ground, the same would happen now that a divine life, as you say, has been given to it; if it had previously no power to eat, sleep, or move its limbs; neither has it now any such faculty. How then is it so manifestly clear that deity has taken up an abode therein.

The truth is simply, that from your childhood you have been accustomed to hear the assertion made, and so have acquired a firm persuasion of its truth, and can even fancy that sometimes you perceive the face of your idol dressed in smiles, at others, shrouded in sadness. Just so the rude hill tribes, called Garrows, having from their very earliest years heard cats called gods, deem them such in reality, and can fancy they see many wonderful things indicative of divinity in them! In short, it is only because the understanding is darkened and weakened by these traditionary legends that men retain notions so erroneous and absurd.

But now, is it not strange, that whilst you and we are agreed in regard to the evidence of our senses in all other matters, we should differ only in our perceptions as to whether an idol laughs or is sad?

How is it that men, possessing the faculty of distinguishing good from evil and true from false, should yet be found to offer up their prayers for a son, or for wealth, or for health, to a thing that has neither power, motion, nor intelligence, or any other ability whatever! Or how is it they can be led to present offerings to these senseless images, as bribes to induce the granting of their requests? What can be more shamefully discreditable to your common sense than such a procedure? especially when it is evident to your own observation that the wishes of many are not effected, notwithstanding all their bribery of the gods! Yet still you can go on again and again with much toil and trouble promising and vowing and bringing to them the bribes of your gifts and offerings, in which in fact consists your whole worship!

If you should say that many of those who thus supplicate the idols do attain their wishes, while such as have made light of some of the most celebrated of the images have suffered merited and appropriate punishment: I reply—that if some of those who adore the idols have obtained what they desired, so many who never offered them a single prayer, have yet from time to time had their wishes similarly fulfilled. And hence it is clear, that the accomplishment or non-accomplishment of men's desires is dependent indeed on the will of God; but so, that the one or the other follows with the presence or absence of a corresponding cause or reason in them. But what concern have the idols with all this? Again: I see the worshippers of idols always greatly distressed with fears lest, by some means or other, the hand or foot of a consecrated image should be broken. Now if they felt a firm conviction that that very image had become the actual residence of deity, those who adore it would certainly not be so careless and anxious for its safety.

And as to the most celebrated idols having power to punish those who slight them, we might give credence to the assertion if they would only first chastise the mice and cockroaches and other vermin that are so assiduous in destroying the paint and colouring matter with which they are ornamented, and in eating holes in their frames! or if they would but keep off or destroy the flies as well, that first settling on various unclean substances then light on and defile the sacred images themselves. But let that pass; what power the idols really have and what they have not, may very easily be put to the proof; only consign them to our hands, and you shall soon see if any of them be able to inflict condign punishment on their maligners!

Should you ask, if the idols have no divinity, and consequently possess no divine power, where was the use of the direction given in the shastras to the ignorant to worship them; I answer—it originated in a fear lest those same ignorant people not deriving from the contemplation of the wonderful and orderly arrangements of the universe, and from the beautiful structure of their own bodies, an assured persuasion of the existence of a first universal cause, the Creator of the world, the All wise, Omnipresent and Supreme Deity, and not led by such a belief to the practice of piety and morality, should, by living as atheists in the world create only trouble and disorder in society. Dreading such a result it was that, in order to keep such stupid creatures, who are like mere children, in good humour, each gratified after his fancy, the injunction was given to adore such sensible and easily procurable objects as images, beasts, birds, trees, rivers, and the like: alluring them to their worship by the bait of benefits of various kinds to be derived therefrom; as in the following passage:

“The shastras promise rewards to religious observances, adapted to the taste and conception of those ignorant beings who care but for sensual enjoyments, unable to distinguish the spir-

தலியனவற்றிற்குச் சத்தி சிற்றும்மல்லாத, ஓர் பிரதிமையிடத்திற் சென்று, தங்களுக்குப் புத்திரபாக்கியமும் செல்வமும் தேகாநோக்கியமும் அனுசலமாக வேண்டுமென்று யாசிப்பதேது? தாங்கள் கேட்கும் நன்மைகளைத் தங்களுக்குத் தரும்படி, இவ்வசேதன பிரதிமைகளுக்குப் பிரதிநாமாகப் பலபொருள்களையும் இவைகள் முன்னிலையில் நை வேத்தியம் செய்வதேது? இதிலும்பார்க்கப் புத்தியினமவேறென்ன! இன்னும்நெகர் மேற்சொல்லிய பிரகாரம் பலமுறை பிரதிநான்கூட்டுத்து, விாதங்களை அநுட்டித்துச் சரீரவறுத்தமடைந்துஞ், சங்கற்பம் பண்ணிப் பலபல பவநானங்களை நீவேதனைஞ்செய்தும், தாங்கள்நினைத்தகாரியஞ் சித்திபெறும்போவதை, நீங்கள் பிரதிஷ்டைசமாய்க் கண்டும், கண்டும், நீர்நிர்த்தமாக இவ்வண்ணஞ் செய்யத் துணியலாமை! இது உங்களுக்குத் மகாலச்சையல்லவா!

இந்தப்பிரகாரம்விக்காகங்களைநோக்கிப் பிராந்தியப் போர் அநெகர் தாங்கள் வேண்டுகாரியங்கள் சித்திக்கப்பெற்றுர்கள்; அந்த விக்காகங்களை அவமதித்தவர்களோ தண்டனக்குட்பட்டார்கள், என்று நீங்கள் சொல்லில், அதற்குத்தாம்,—விக்காகாதனை செய்வதற்கில் அநெகர் தாங்கள் வேண்டிய காரியங்களைப் பெறுவதுபோலவே; சற்றும் அவ் விக்காகாதனைக்குடன்படாதவர்களும், அப்படித் தாங்கள் நினைத்தகாரியங்கள் பலமுறையுஞ் சித்திக்கப்பெறுவது, நீங்கள் கண்டதில்லையா! இதனால் மனதருடைய அனேவிலாசஞ் சித்தியாவதும், அகாதமும், தேய்வாதீனமேயன்றி, வேறல்லவேன்பது, பிரதிஷ்டைச்சீத்தமாமே! உலக காரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கு இன்னதுகாணமென்று ஒன்றைச்சாற்ற வகையின்று, வேண்டியவாறே தேவாதீனமாய் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இப்படியிருக்க, இப்படிப்பட்டகாரியங்களுக்கு விக்காகங்களுக்குச் சம்பந்தமென்ன! இன்னும் விக்காகாதனைக்காரர் பிரதிஷ்டையான பிரதிமைகளுக்கு, ஒருபோது கால் கை சேதமாதமென்று அத்தியந்த விசாரமாயிருப்பதை நாம் கண்டதுண்டு. அத்திலே கடவுள் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறர் என்று, அவர்கள் சந்தேகமறக் கருதுவார்களாகில், அவர்கள் அவ்வளவுதாம் விசாரமடைய வேண்டியதென்ன? கடவுள் தம்மைத்தான் காத்துக்கொள்ளாமட்டாரோ?

நீங்கள் வணங்கும் விக்காகங்களைத் தங்களை அவமதிப்போரா விக்காகம்பண்ணமென்று சொல்லுகிறீர்களே! தங்களுக்குடும் வர்ணமையை அரித்துத், தின்று, தங்கள் வாசனங்கவையும் அரிக்கும், எலககளை வதைக்கவும், முன்னே அசியான பதார்த்தங்களிற் சஞ்சரித்துப், பின்பு பிரதிஷ்டையான தங்கள்மேன்றிற் சஞ்சரித்து, அசுசிப்படுத்தும், நகளை எலககவும், அவைகளுக்குச் சத்தியுண்டாடால், நீங்கள் சொல்லுவதை நம்பலாம். அதுநிற்க, விக்காகங்களிடத்திற் சத்தியுண்டோ! இல்லையோ! என்பதைப் பரிட்சை செய்தறியும்பொருட்டு, அவைகளை எங்கள் கையில் ஒப்புவித்தீர்களாகில்; தங்களை அவமதிப்போரா விக்காகஞ் செய்யுஞ் சத்தி அவ் விக்காகங்களுக்கு உண்டில்லையென்பது, உங்களுக்குத் தெரியவரும்.

விக்காகங்களில் தேய்வத்துவழும், அத்தேய்வத்தால் தேய்விக சத்தியும்மல்லையாகிற், சிற்றறிஞர்கள் விக்காகாதனை செய்வதென்றுமேயன்றி வேதமாகங்கள் வித்திரிப்பதேது! என்று நீங்கள் வினாவுவிக்களாகில் அதற்கு உத்தமம்,—

விவேகிகளுக்கு அத்தியேயம் வினைவிக்கத்தக்க, அகிலாண்டங்களினடுக்கையுத், அவ்வவற்றினுடையிலுள்ள விசித்திர நிர்மானாதிகவையும், கண்டுபிடித்துவாரிந்து, இவற்றிற்கெல்லாம் நிமித்தகாரணமாக, சர்வஞ்ஞத்துவழஞ் சர்வவியாகமுஞ் சுத்தபாப்பிராமசோநுபமு முள்ள கர்த்தர் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்று அதுமானப் பிராமணத்தால் நிச்சயித்து, அந்நிச்சயத்துவாத்தாற பத்திவிசுவாசத்திலுஞ் சன்மாரக்கத்திலும் பயின்றொழுகமாட்டாது, அஞ்ஞானிகள் தங்களறிவினமையால் உலகத்தாருக்குள்ளே உற்பாதத்தைத் தோற்றுவித்துக், கலகம்பண்ணு நீரிச்சாராவார்களென்றஞ்சி, இம்முழுக்கவணப் படிபடியே கண்ணோப்பிடுத்துப்பொருட்டு, எளித்தலாதிக்கக்கூடிய நானுவை பிரதிமைகளையும், மிருகங்களையும், பட்சிகளையும், விருட்சங்களையும், ஆராதீக்தம்படி கற்பித்து, அப்படி ஆராதீபோர்க்கு இன்ன இன்ன நயமுண்டாகுமென்று வலியுறுத்தினார்கள்; இதற்குப் பிராமணம்: சிற்சோநுபாமு பிரமத்தையும் அஃதல்லாத பிரபஞ்சப் பொருள்களையும் பகுத்தறியும் பகுவமின்றிப், பஞ்சவிஷயானுவத்திலுந்நும் அஞ்ஞானிகள், உலகத்தாருக்குத் தீமைவினாவியாமல், அவர்களைத் தகே

கும்பொருட்டு, அவர்களது அபக்தவனெஞ்சுக் கேற்கப் பலசமயக்கட்டுகளை ஏற்படுத்தி, அவைகளை அநுசரிக்க வேண்டுமென்றும், அதனால் இன்னொருமீண்டாமென்றும், சாலத்தீம் விதிக்கின்றது. இந்த அஞ்ஞானிகள் தங்கள் பாலப்பருவத்தில் சிறு விக்கிரகங்களை வதந்து, அவைகள் முன்னிலையிற் சிறு பாத்திரங்களிலே தூள் முதலியனவற்றை நைவேத்தியஞ்செய்து, இவ்வாறு போழ்துபோக்கிக், களித்து, விளையாடினபரிசுகாமாகவே; துமாவிருத்தப் பருவங்களிலும் பெரியவிக்கிரகங்களைவைத்துப், பெரிய பாத்திரங்களில் புற்கைமுதலியனவற்றை நிவேதனஞ்செய்து, வினோதமான பலசடங்குகளையும்யற்றிக், களிப்படைகிறார்கள்.

பாலகர்களுக்கொப்பான இவ்வகை வினோதங்கள் நீத்திய நைமித்தியங்களாண்டிலும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மணத்தற்றெழில்லல்லாத சீலா விருட்சாதீ விக்கிரகங்களுக்குச், சுகந்த புஷ்பங்களை அஞ்சலிச்செய்கிறார்கள்; கேட்டற்றெழில்லல்லாத சடங்களுக்கு முன்னிலையில் பலவித கீதவாதீயங்களைத் தோன்செய்கிறார்கள்; சுவைத்தற்றெழில்லல்லாத பித்திமைகளுக்கு, நானுவித உத்தம போசன பதார்த்தங்களை நிவேதனஞ்செய்வார்கள்; புத்தியற்ற சிறுபிள்ளைகளைப்போலத், தங்கள்தங்கள் காத்தினால் அள்ளியுண்ணமாட்டாத பதுமைகளுக்கு அன்னம் ஊட்டுவதுபோலப் பாலிக்கிறார்கள்; காண்டற்றெழில்லல்லாத வஸ்துவின் சமூகத்திற், பஞ்சாலாத்தி காட்டுகிறார்கள்.

இன்னுஞ்சீல விசேஷத்தினங்களில் செற்றில் விழுந்து, ஒருவனோடொருவர் உறண்டு, புண்ணு, விக்கிரகத்தின் சமூகத்திற் சலக்கிரிடை பண்ணுவார்கள்; வேறுசீல தீனங்களில் ஒருவனொருவர் மதிக்கவேண்டிய பிதா புத்தி சுகேதார் முதலானவரர் கூடிவந்து, கலந்து, நடனம்பண்ணி, நானுவித குச்சித அபிநயஞ்செய்து, அசுசீயம் லச்சையுமான பாடல்களைப் பாடுவார்கள். தங்கள்தங்கள் அன்னமையும் மணவியரும் அன்னியஸ்திரிகளும் சமீபத்திலிருந்தும், இவ்வித துற்குறும்புகள் செய்யாதொழியார்கள். வேறுசீல தீனங்களில் விக்கிரகங்களைத் தேப்பங்களிலேற்றி, நதியிலேசென்று, விளையாடித், தங்களச்சேசப்பரிசாகாம தடையின்றிச் செய்துமுடிப்பார்கள். இப்படிப் புத்திகேட்ட இவர்கள், சத்திய பாய்ப்பாமத்திரிய ஆாதனையை விரும்புவதேப்படி! இவர்களுக்குப் போழ்துபோக்கும்பொருட்டு, இந்தப்பரிசாகாம விளையாடிப், பரிசாகாமப்பண்ணுதலோன்றேயன்றி, வேறே வழியில்லை. ஆ! இவர்களுடைய மடமையின் மிததி இவ்வளவா!

பரிசுத்த புஸ்தகங்கள்.

விவிலிய வேணும் பதம், புஸ்தகம், எனவும், ஸ்கிப்பிசர் என்னும் பதம், எழுத்து எனவும், அரித்தவர்களும். ஆதலின் பரிசுத்த விவிலிய என்னுமிடத்து, பரிசுத்த புஸ்தகமெனவும், பரிசுத்த ஸ்கிப்பிசர் என்னுமிடத்து, பரிசுத்த எழுத்தெனவுங் கருதுகிறோம். இவ்வகடம், மனிதனால் தூயலட்சணாக் கும நோக்கத்துடன் தேவாவியின் போதனையால் எழுதப்பட்டுக் கடவுள் வழியாய் நமக்கனுகக்காகமானமையால், அதனைப் பரிசுத்தாகம எனக் கூறவேண்டும்தென்ன எனவினாவல் அவசியமன்று.

அஞ்ஞானிகள் தங்கள்வசத்துள்ள புஸ்தகங்களைப் பரிசுத்த-ஆகம் நூல்கள் எனவொத்தும், அது பொருந்தாதே.

சனங்கள்தற்காலத்திற் பேசாதமொளன்பு பாவையாகிய சமஸ்கித பாவையில் எழுதப்பட்ட சதுர்வேதம் என்னும் பரிசுத்தாகமங்கள் சைவ சமயிகள் வசமுண்டே. எங்கள் வேதாகமம் லத்தின் படை யில் மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தால், அத்தை வாசிக்க இயன்றோர் எவ்வளவுசீலாயிருப்பார்கள். அது இங்கிலாந்திலுள்ள ஏராளமான பாலகருக்குரிய புஸ்தகமாயிராதே. அப்போ, எய்யோர் மதியோாகிய பலர் அத்தாலடையுமிமமெகத்திரிய விசேஷமான ஆறுதல்களை இழுந்திருப்பார்களே, சதுர்வேதம் சமஸ்கித பாவையில் மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருப்பது தித்தன்மைபோலும். ஆகில் அஞ்ஞானிக் குருக்கள் தங்களாகம்நூல்கள் குருத்துவ நிலையொக்கே யுரித்தென நாட்டி அவற்றைச் சனங்கள் வாசிக்க இடங்கொடாமல், வாசிக்கக்கூடக்கூத துணிந்தபோதெத்தும், அவர்களா நீத்தியமானமெநெரிமெனஅச்சமுத்திற்கு

ital from what is not spiritual; in order to allure them to pay any regard at all to religion and to restrain them from practices injurious to society."

Now as those senseless creatures when they were children amused themselves by playing with sundry small images, presenting to them offerings of dust, &c. on various baby plates loaded with the pretended oblations; just in the same way now in adult life, and even in old age they enjoy themselves in various amusing ceremonies, only with large images and greater offerings of rice and other articles, on more capacious platters.

Such childlike amusing practices appear in the daily observances and in the various lunar festivals: thus, like children, they gather the finest flowers in order to please the small pieces of stone or wood that have no sense of smell. They perform on various musical instruments before objects that have no power of hearing; and to things without capability of taste they present offerings of the most exquisite viands! Like foolish children attempting to feed things that cannot eat, with mouthfuls neatly gathered up in their own fingers! and gravely waving lights before things that cannot see!

Then at certain lunar festivals, they fall down in the mud and there exercise themselves in mutual scuffling and thumping before the idol! On others again, fathers, sons, brothers, who should ever be able to respect each other, mingle together in confusion, performing dances in which they exhibit various indecent attitudes and contortions of the body, uttering at the same time impure and abominable expressions! and though their own wives, mothers, and daughters, and those of their neighbours are on the spot, are not induced before them at least, to desert from such detestable performances! On some occasions they even take the images in boats upon the rivers and there gratify their own filthy desires unchecked! How should men so devoid of understanding have any belief in or reverence for a Supreme God! In fact if they had not these pastimes they would have no mode of occupying the time that hangs so heavy on their hands and fewer of indulging their own vicious propensities.

SACRED BOOKS.

THE word BIBLE means "a book;" and SCRIPTURE is "a writing." When we say HOLY BIBLE, we mean "Holy Book;" and by the HOLY SCRIPTURES we intend the "Holy Writings." Now, it need scarcely be asked why the Bible is called holy; for we know it has been given to us by the holy God, that it was written under the teaching of the Holy Spirit, and is designed to make men holy.

Many of the heathen have books which they call sacred, or religious; but they cannot be said to be "holy."

The Hindus have their sacred writings, which they call *Vedas*, or the "four books." They are written in Sanscrit, which is a dead language; that is, a language not now spoken by the people. This is as though the Bible were only printed in Latin. How few would then be able to read it! It would be no Bible to the thousands of little children who live in England; and how many poor and aged people would be deprived of the chief comfort they have in the world! But, the heathen priests do not wish the people to read their sacred books: they say these writings are only for the priests; and if any of the poorer classes dare to read them, or even listen to them when read, they are threatened with eternal death. How unlike is this conduct to the direction given by our Saviour, "Search the Scriptures," John v. 39; and to his saying, "The poor have the gospel preached to them!" Matt. xi. 5.

Next to the *Vedas*, are the *Subvedas*, or "inferior writings." The poor may hear these read; but, then, what good can they get from them? There is not a single word to teach men about God, and their duty to him. They profess to treat of war and music, and give many absurd accounts of the sun and moon, and the other heavenly bodies; but these are not the books which a sinner needs to show him how to find pardon, peace, and eternal life.

Besides these, the Hindus have other books, called *shasters*, or "commentaries." The priests say that these writings once filled a million of volumes, though only a few have been preserved to the present day. It would have been better for the people if they had been all lost; for those that remain are full of the most unholiest stories and songs, and encourage wicked men in their sins. They contain prayers for thieves and house-breakers, that the gods may grant them great success, and give them plenty of plunder! They teach the worship of Kallee, the "goddess of thieves;" whose followers, before they go forth to rob and murder, first offer in her temple bottles of spirits, such as rum and other strong drinks.

Another sacred book of the heathen is the *Zend-avesta*, or "the living word." It is held in much reverence by the Parsees who worship the sun and fire, before which they bow down in prayer. Their sacred book, it is said, was formerly twenty times larger than it is at present, the greater part being lost about two thousand years ago. The portion that is now in use is full of silly addresses to good and evil spirits, which they suppose to exist. In former ages, whole nations paid honour to the *Zend-avesta*; but there is only one tribe that now regards it as sacred.

The Chinese have nine sacred books, which were written by a learned man, named Confucius, and his disciples; besides the works of the "ten wise men," in thirty-two volumes, with many smaller works. They do not profess to teach the knowledge of God, but contain strange accounts of demons, departed spirits, and dragons, along with many good and wise sayings. But these books cannot teach heavenly wisdom, nor lead to true virtue; and, if they did, how could the common people of the land find time to read, and money to buy, forty-one volumes! Only the priests and learned men give much attention to them: the poor are satisfied in offering pigs and rabbits in the temple, in honour of Confucius; or burning scented pieces of paper, and knocking their heads on the ground, as a kind of worship presented to their departed friends. One book has been written for the use of females. In it every girl is taught to look upon herself as placed in the lowest rank of the human race, and as no better than a slave. She must be without a wish or will of her own, and is taught to regard herself as property, liable to be bought or sold.

These are some of the sacred books of the heathen; but the time is coming when they shall deceive the nations no more. Missionaries have gone forth with the Christian's Bible; thousands of poor idolaters have received it with gladness, and others are asking to possess it. This one book shall drive from the earth all the vain and wicked writings of the heathen. It is given by God for all the world; and it is suited to all people, in all ages. It tells us what all their books can never teach; that "God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life." John iii. 16.—*Child's Comp.*

கள். யோவான், ரூ. ஈசுல், வேத எழுத்துக்களை நூய்யாந்துபாடுங்கள் என்றும், மத்தேயு யக, ரூல். எய்யோர்க்குச் சுவீசேஷம் பரிசுங்க்கப்படுகின்றது என்றும் நமது இரட்சகர் கற்பித்துரைத்த இவ்வப்பாத்திற்கு அஞ்ஞானிகளின் மெற் கூறியதன்மை எவ்வளவு மாறுகொள நிற்கின்றது.

சதுர்வேதமென்றி அதற்கயல்வேதம் அல்லது கீழ் வேதமென்றே-அத்தை ஏழைகள் கேட்கவிடமுண்டு-என்னும் அதனலடையுமலன்யாது! கடவுளைப்பற்றியும் அவருக்குச்செய்யுங் கடமையைப்பற்றியும்போதிக்கும்மொழி யொன்றென்னும் அதின்னறே,அதில் யுத்தத்தங்களைப்பற்றிய விபாழம் ஆத்திச்சந்திராதி வாஸோதிகளைப்பற்றிய அறிவுக்கு விநோதமான வாலாறுகளுடாய்நீருக்கின்றன. பாவமன்னப்படு, சமாதானம் நீத்தியசீலன் முதலியவற்றைக்கண்டடையுமழியைப் பாலிக்குணர்ந்தும் நூல்கள் இவைகளல்லவே.

மேலும் சால்தீங்குகள் அல்லது விருத்தியுரைகள் என்னப்படும வேறுநூல்களும் இந்துக்களிடம் உண்டு. அவை முற்காலத்தில் ஏராளமாயிருந்தனவேயன்றும் அவற்றுள் தற்காலத்தில், சீலமாத்திரம் மீந்திருக்கின்றனவேன்றும் குருக்கள் சாதிக்கிறார்கள். இப்படியே சேடமான சீலநூல்கள் அசுத்தசரித்திரங்களினாலும், பாட்டுக்களினாலும் நின்றநீருப்பத்தினும், துன்மார்க்களைப் பாவத்திற்குகொள்ளச் செய்வத்தினும், தீருருக்கு விரிடித்துக் கோள்வாயாடுவோர்க்கும் தேவர்களால் அநுகூலம் மீருந்த கோள்வாயுக்கிடக்கும்பொருட்டு அவர்கள் செபிக்கவேண்டிய மன்றட்டை அடக்கியிருப்பத்தினும், இந்தச்சீலநூல்களும் பரிச்சேதமாயிருப்பதுபோலும், சனங்களுக்கு மிக நலமாறுகூட. அன்றியும் தீருருக்குத் தேவியாகிய காளிக்ரிய ஆாதனைப்பரிமாணம் அவற்றிலடங்கியிருக்கின்றது. இத்தேவியின்படியார் தீருடிக்கொலைத்தொழில்புரியப் புறப்பட்டமன் தங்கள் தேவிக்குவப்பான மதுபாஸப்பலிசெலுத்துவார்கள்.

சேர்த்தி அவஸ்தா, அல்லது சீவ வார்த்தையென்ற பின்னொருநூல் அஞ்ஞானிகளவசமுண்டு. ஆதித்தனுக்கு அக்கினிக்கும் ஆாதனைசெய்கின்ற பரிசர் இந்நூலு வணக்கமாய் ஆசரிக்கிறார்கள் சங்கு நூலின் தற்கால அளவுப்பரிமாணம் இரண்டாயாவருஷத்திற்குமுன்னானே பருமத்தில் இருப்பதொருபங்குமத்திரமெயெனச் சாதிக்கிறார்கள். இக்காலத்திற் சேடமாயிருக்கின்றபகுதியில் உலகத்திலுண்டென் அவர்கள் சாதிக்கின்ற நற்பசாச துர்ப்பசாச என்பவைகளுக்குச் செபிக்கவேண்டிய பரித்தவணகள் அடங்கியிருக்கின்றன. முற்காலங்களில் இந்நூலைச் சாதானமாய் முற்றானசாதியானசரித்துவந்து,தற்காலத்தில் ஒருகோத்திரத்தாரிமாத்திரம் அத்தை ஆசரிக்கிறார்கள்.

சீனருக்குள் தசஞானிகளாலேழுதப்பட்ட முப்பத்திரண்டு புஸ்தகங்களும், பிறவுமன்றி, கோன்பியூசல் (Confucius) என்னுந்நாமுள்ள ஓர் நிபுணன் செய்தநவ ஆகமங்களெண்டு, அவைகள் தேவனுக்குரிய அறிவையுணர்ந்தாமல் பேய்களையும் இறந்த ஆலிகளையும் வலுசரிப்பங்களையும் பல தீரட்டானநீதமொழிகளையும்பற்றியுரைக்கின்றன.ஆனல்இவைகள்பாத்திரிய நூனத்தைப்போதித்து நமமைச் சத்திய நன்னேறியில் நடத்துவதற்கியலாவே. இயன்றபோதிலும், சனங்கள் நற்பத்தொரு புஸ்தகங்களைக் கோள்ளப்பணமும், வாசிக்கநோமங்குண்பதரிசு. குருக்களும்படித்தவர்களும் அவற்றைக் கவனமாய் வாசிக்க, ஏழைகள் கோலிவிற்போய்,பன்றிகளையும், முயல்களையும், கோன்பியூசல் என்பவனாகியும் வழிபாடாய்ப்பலி செலுத்துகின்றமன்றிக், காலஞ்சேன்ற தங்கள் முன்னொவை வழிபடும பாவணயாகக் கந்தமுள்ள கடதாசிகளா எரித்துத் தமாயில் நெற்றியால் முட்டுவார்கள். பெண்பிள்ளைகளுக்கென்றெழுதப்பட்ட ஓர் புஸ்தகமுண்டு. அதில் பெண்பிள்ளைகள் அடிமைக்கோப்பாய்ப்புத் தாழ்த்த நிலையிலேவல்ல புரிந்துசித்தம், தன்னிஷ்டமின்றித் தங்களைக் கிராய்ப்புமவஸ்துக்களாகவேணும்படி போதித்திருக்கின்றது.

அஞ்ஞானிகளாலும் ஏராளமானபரிசுத்த புஸ்தகங்களுக்கள மிகவுரு சீலவையமாத்திரஞ் சேர்ந்தொம. இனியவர்கள் சன்ங்கவையேய்க்காத காலஞ் சமீபத்தில்கரும். குருமார்கிற்ஸதாமத்தைப் பூவுலகின் கண் எங்கும்பரிசுக்கிக், எண்ணீற்றித் விக்கிரகத்தொண்டார் அவர்கள் போதனையைக் களிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பிறரும் வேண்டுமெனக் கருகுகிறார்கள்.

இவ்வொரோ புஸ்தகம், அஞ்ஞானிகளது பயன்றதி நூல்கள ணத்தையும் உலகின்னெற்றுட்டும். பூத்ததொர்க்குப் பகவான் அருளிய நூல் இதுவே. எக்காலத்தும் எவர்களுக்குத் தகுந்த நூலும்துவே.யோவான், கூ. யுக. பாபானது துமாள்ளபேரில் விசுவாசிக்கிற எவ்வாவது கேட்டுப்போகாமல் நீத்தியசீலணயடையுமபடி அவரையருளிய, அத்தவையாய் உலகத்தானா நேசித்தார்" என்ற இதன்போதனையை அஞ்ஞானிகளின் ஆகமங்களுப்பதேசிக்கக் கூடாதே

லூத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

உ. ம. அத்தியாயம்.

லூத்தரின் வித்தியாப்பியாசவாலாலும் அவர் சந்தையுக் கலந்து என்னுஞ் சன்னியாச வாசத்தில், துறவியுண்ட விபரமும்.

லூத்தருக்குப் பதினெட்டுப் பாயாமான பொழுது அவர் கல்லூரியிற் புத்திர கலை பயில்வதற்கு அப்பேட்சித்திருந்த காலத்தில், அவர் பிதா அவரை நீதி சாஸ்திரங்கக் வேண்டுகோளைக் கேட்டதில், எர்பெர்த் (Erfurth) என்னுமிடத்திற்கு அவரை அனுப்பத் தீர்மானமாயிற்று.

கடுமும். ஆண்டில், லூத்தர் ஏர்பெர்த்தேனரே இடத்திலிருந்த கல்லூரியிற் சேர்ந்து, வித்தையில், தமது முன் சேர்ந்த மாணுக்கர் அணவரையுஞ் சீக்காம வேன்றார். அவரது னாபக வழியும், உச்சாயக் கருத்தும் அவருக்கிருந்ததில், அவர் வாசித்துக் கேட்ட விஷயங்கள் யாவும், கண்ணாக்க கண்டதற்குப் போல அவ்வளவு தோற்றமாயுமுறுதாயும் தூய்மைத்துறந்தன. ஆதலால் அக்கல்விச் சங்கத்தோர் யாவரும் அவருடைய விவேகத்தில் வியப்பற்றுகள்.

ஆனால் தமதுநிலைத் தேற்றும் நோக்கத்துடன் மாத்திரம் அவர் வித்தை பயிலாமல், தமது கழுமுவதற்குக் கடவுளே ஆதாரமெனவேண்ணீதித் தமமுயர்ச்சிகளணந்திலுந் தீவ்வியானுக்காகத்தை மீததாபத்துடன் செயித்து, ஓவ்வொரு காலையிலும் சேபாமப்படுசெய்தே, தீனமுயற்சியிலேற்படுவார். அவர் வாடிக்கையாயுபாத்த வசனமாவது, "சேபமாய்ச் சேபபடுசெய்தல், கலியில் நயந்த கருமாயும்."

இவ்வாலிப மாணுக்கன் ஓரூத்தேடுக்கக் கூடிய ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் அக்களகத்துப் புத்தகசாலையில் வாசனையிற் போக்துவார். இவ்விடத்தில் வந்து காண்டு வருஷம் சென்றபின் இவருக்கு இருபது பாயாமாயிற்று. அப்பொழுது ஒருநாள் அவ்வளவுநூலாசிரியருடைய நாமங்களை வாசிக்கப் போத்தகங்களை ஒவ்வொன்றிற் திறந்து பார்த்து வருகையில் முறையே வந்த வேதகாம நூல் ஒன்று புலவனக் கவர்த்து அபேட்சனசெய்யப் பவலையிருந்தது. அன்றியும் அக்காலத்தில் ஓவ்வொருநாள்வணையில் வாசிக்குச்சபைச்சிஷ்யர்கள் தேரிதேடுத்த சீலபகுதியான சுவீசேஷு நிருபங்களிலிலாத பலவிபங்களை அப்புலகத்திற் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டே அதுவரைக் குஞ்செய்யவில்லும் வழங்கி வந்த துறைந்த பத்திகள் மாத்திரமே வேத வாக்கியமென எண்ணியும் அப்பொழுது சொல்லிடங்காச் சிந்தனையுடன் அவ்வேத நூலின் ஒற்றைகளை ஒவ்வொன்றுய் புாட்டிப் பார்த்து வருகையில் முதல் முதல் அன்னு, சாமுவேல் என்பவர்கள் வித்தியாப்பியாசவாலாலும் அவர் சந்தையுக்கலந்து, அதுவரையிலுணானாத சிந்தனையைத் தூண்டிற்று. "இவ்வித நூலொன்றையடி யெற்குச் சோந்தமாய்க் கடவுள் அனுக்கித்தால் எவ்வளவு பாக்கியம்" என நீண்டது மனம் பூரித்து விட்டுக்குத்த திரும்பினார்.

இத்தன்மையாய்க் கடவுள் இவ்வேதநூலை லூத்தருக்குத்தோவித்ததில் அவாத்தைத்தனசொய பாணையில்மொழியெயர்த்துச் சர்மானியர் (Germans, ஆகிய தன்சாதியார்க்குக் கொடுக்க அவர்கள் இதுவகைக்கவ வாசித்துவருகிறார்கள். அவ்வருஷத்திற்கு நே லூத்தர் வித்தியாசமர்த்தில், சீஷர்கடலாமப் பிவலபெற்றதில், சனமுயற்சியுடன் வித்தியாபரிட்சணப் பாயத்தினது செய்ததின் நிமித்தம் அபத்தமான துன்பத்துக்கேதுவானார், மாணுஞ் சமீபமாய்த்தோன்றிற்று. பயபத்தி சேர்ந்த தியானங்கள் மனதை நிபயின. வியாதியாய்க் கிடைப்பிடிந்த அவரை அணைகஞ்சினேக்தர் பாரக்கவந்தார்கள். வயசமுதீர்ந்த ஓர் துறவியவர்களுடன் வந்திருப்பதைக்கண்டு, லூத்தர், தன் உளத்தைநாப்பிய கருத்தையொளிக்க ஆற்றலிற்ற, "நான் சீக்காம இகத்தறவியாவேன்" என, எதிர்காலசம்வதிஷ்டியாளர் அமதிர்ந்த துற அவரொகைக்க, "அருமையானவித்தகாத்தின்கொள் நீதற்காலத்திற் சாவதேயில்லை, எங்கள் பசவான் உன்னை வேறணைகருக்கு அறுதல்கேய்யுள் கருவியாய் நீயிப்பார். ஏனெனில், அவருக்கு இஷ்டமானவர்களைமேல் தன்சிலுவையைச் சமத்துகிறார். பொறுமையுடன் அத்தைச் சமப்பவர்களே மீது ஞானம்பெறுவார்கள்" என்றுரைத்து, அவருடையகருஞ்சில இவையுறுதலையுற்றீச்ச, சேர்வற்ற மனோசகத்தை விழிக்கச் செய்ததில், லூத்தர் சவுக்கியமடைந்து திரும்பவும் வித்தையிலவுடன்பட்டு, கடுமும் ஆண்டில், சீஷர்கடலவித்தியாகாணாக, நியமிக்கப்பட்டார். அத்தருணத்திற்குரிய சடங்குகள், வழமைப்படி மீது சமீபமாய் நடந்தன. மீது தீரணானசனங்களை, அவருக்குக் கனஞ்செய்யத் தீவத்திகளேநித்த பவனிவந்தார்கள். அப்பெற்ற தீனத்தின்கழிந்த விழு அதிமாண்புற்றுமனற் லொளவந்த மனம்கழிச்சி வந்துமிருந்தது. லூத்தருமொவேனில், இவ்வளவுகண்சி எனுக்களின்காணமாயிருக்கும், உச்சாயங்கொண்டே, தகப்பனது விருப்பின் வழியே, நீதிசாஸ்திரப்பயிற்சீக்கு முடிவதும் பாயத்தினதுசெய்தார்.

A few Chapters from the Life of Luther.

[Taken chiefly from D' Aubigne's History of the Reformation.]

CHAPTER. II.

Luther's Education—He enters the Monastery of St. Augustine.

When Luther was eighteen he longed to enter a university; and as his father required him to study the law, it was determined that he should be sent to Erfurth.

Luther arrived at that university in the year 1501. In his studies he soon outstripped his school-fellows. Gifted with a retentive memory and a vivid imagination, all that he had read or heard remained fixed on his memory; it was as if he had seen it himself. The whole university admired his genius.

But he did not study merely to cultivate his understanding. He felt that he depended entirely upon God. He fervently invoked the divine blessing upon his labours. Every morning he began the day with prayer. "To pray well," he was wont to say, "was the better half of study."

The young student spent in the library of the university every moment he could spare. One day (he had been then two years at Erfurth, and was twenty years of age) he was opening the books in the library one after another in order to read the name of the authors. One arrested his attention; it was a Bible! His interest was strongly excited; he was astonished at finding more in this volume than those fragments of the Gospels and Epistles which the Church had selected to be read to the people in their places of worship every Sunday in the year. Till then he had thought that they were the whole Word of God. With indescribable feelings he turned over these leaves of God's Word. The first that arrested his attention was the history of Hannah and Samuel. The whole history excited feelings till then unknown. He returned home with a full heart. "O!" thought he, "if God would but give me such a book for my own!"

Thus God discovered to him that book of which he was one day to give to his countrymen that admirable translation in which the Germans still read the oracles of God.

In this same year Luther took his first academical degree of bachelor, and the labour in preparing for examination occasioned a dangerous illness. Death seemed at hand. Serious reflections filled his mind. Several friends came to visit him on his sick bed. Amongst them was an old priest. Luther could not conceal the thought that filled his mind. "Soon," said he, "I shall be summoned hence." But the prophetic old man kindly answered, "My dear bachelor, take courage; you will not die this time. Our God will yet make you his instrument in comforting many others. For God lays his cross upon those whom he loves, and those who bear it patiently gain much wisdom." The old man poured sweet consolation into his heart, and revived his spirits, and Luther was restored to health. He resumed his studies, and in 1505 was made Master of Arts. The ceremony was performed, according to custom, with much pomp. A procession with torches came to do honour to Luther. The festival was magnificent. There was general rejoicing. Luther, perhaps, encouraged by these honours, prepared to apply himself entirely to the study of the law, agreeably to the wishes of his father.

But God willed otherwise. Whilst engaged in his various studies, his conscience reminded him that religion was the one thing needful, and that his first care should be the salvation of his soul. His character was prompt and decided; he resolved to do all that lay within his own power, to ensure a well-grounded hope of immortality. Two events occurred, one after the other, to confirm his resolution.

Amongst his College friends there was one named Alexis. One morning Alexis was assassinated. This deeply affected him, and the question which he asked himself,—"What would become of me if I were thus suddenly called away?" filled his mind with the liveliest apprehension.

It was then the summer of 1505. Luther availed himself of the leisure afforded him by the university vacation, to take a journey to Mansfeld, to revisit the beloved abode of his infancy, and to see his affectionate parents.

On his return, when within a short distance of Erfurth, he was overtaken by a violent storm. The thunder roared, a thunder-bolt smelt into the ground at his side. Luther threw himself on his knees. His last hour was perhaps come. Death, judgment, eternity were before him in all their terrors. Encompassed with the anguish and the terror of death, he solemnly vowed if God would deliver him from this danger, he would forsake the world, and devote himself entirely to his service. As the most effectual way he then knew of to ensure his eternal salvation, he determined to enter a monastic order.

Luther re-entered Erfurth. His resolution was unalterable. One evening he invited his college friends to a simple repast. Music enlivened their social meeting. At the moment when their gaiety was at his height, he declared to his astonished friends his intention to forsake his studies and engage in a religious life. They endeavoured to oppose it, but in vain: and that very night Luther quitted his lodgings. He left behind his books and furniture, taking with him only Virgil and Plautus (he had not yet a Bible,) and went alone in the night to the convent of St. Augustine. He asked admittance. The door opened and closed again, and Luther was, as he supposed, forever separated from his parents, his companions in study, and the world. It was the 17th of August, 1505. Luther was then twenty-one years and nine months old.

The monks were full of admiration, commending his decision and renunciation of the world. But Luther did not forget his friends; and the next day he sent them letters, together with the clothes he had till then worn, and the ring he received when made Master of Arts, which he returned to the university, that nothing might remind him of the world he had renounced.

His friends at Erfurth were struck with astonishment, and immediately repaired to the convent, in hopes of inducing him to retract his resolution; but in vain. The doors were closed against them. A whole month elapsed before any one was permitted either to see him, or to speak to him.

Luther almost immediately communicated to his parents the great change that had taken place in his views. His father was thunderstruck. He trembled for his son, and wrote him an angry letter. He withdrew all his favour and declared him disinherited.

After some time, however, the plague appeared, and deprived John Luther of two of his sons. His friends took that opportunity of reconciling the father to the young novice.

ஆனால், தேவ சித்தம் இதற்குமாறுயிருந்தது. எப்படியேனில் லூத்தர் பலவித கலைக்கியானங்களைப்பயின்றே வருந் காலத்தில், தேவபத்தியென்றே பேண்டிய விஷயமென்றும், முதல்முதல் ஆதமாட்சணணியத்தைகவலையுடன் சம்பாதிக்க வேண்டுகோளெனவும் மன வருட்சியடைந்தார். அவர் கடைபிண்ணிதின்றி நதானமாயிருந்தது. அழிவிற்கு விலக்காட்சண்ணியப்பெற்றுத்தூதாமாய் நம்பிக்கையை நச்சயப் பிமாணமாய் அடையும் பொருட்டுத் தன்னுலியன்ற வேதுக்களணத்தையுஞ் செய்யத் துணிந்த பொழுது இாண்டு வீசேட சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றிய நிகழ்ந்து அவர் முயற்சிக்கு உறுதி பயந்தன. அறையாவது,

க. இவருடைய பள்ளிக்கூடச் சீனேக்தரில் ஒருவனுக்கிய அலெக்சீஸு (Alexis) என்பவன் ஒருநாட் காலமொண்டகமாய்க் கொல்லப்பட்டபொழுது இவர்பாநூாமான கவலைகொண்டே தனத்தின் "இவ்வளவுசடுதியில் நான்றக்க வேண்டுவரில் என் நிலமை என்னவாம்" என வினவி விழியான எண்ணிக்கையினால் மனம் நிறைந்தவானார்.

உ. கடுமும். ஆண்டின் கோடைகாலத்தில், பள்ளிக்கூட விடுதலைத் தவணையில், தன்னள்ளமையின்வாசுத்தையுப் பெற்றொழுது சந்தக்க மாண்வெல்ட் (Mansfeld) என்ற ஊருக்குப் பாயாணஞ் செய்து, திரும்பிப் பள்ளிக் கூடத்துக்குச் சமீபமாய் வருகையில்புயலுங்காற்றும்முழக்கமும் முழுமுத்துடனூண்டாய்ச் சடுதியில் ஓரியெறு அவருக்குப் பக்கமாய் விழ்ந்தபொழுது அவர் முழந்தனின்னறு வேண்டதெல் செய்தார். அதுவே அவர் சீவாந்த காலமானற போலும் மாணம், நடுத்தீர்ப்பு, நித்தியமென்பவை முற்றான சிஷுடன் தோன்றின. மாணவஸ்தையிலும் தீவ்றுதுக் குழந்துகொள்ளப்பட்டதில் கடவுள் அக்கோடிய அவஸ்தையின்னறு தன்னை இரட்சித்தால் பிாபுச் சவாழ்வை இகந்துதேவ ஊழியத்திற்கென்றே தன்னப்பரிதிக்கனை செய்வேனென்பொருத்தனை செய்து தானற்ற அளவில் இரட்சணணியந்தடையின்றிப்பெற்றுத்த உறுதி வழியாகிய சன்னியாச நிலயிற் சேர்த்தீர்மானத்தார்.

பள்ளியில் திரும்பப் போயும் அவர் செய்த நண்ணயம் மாறநிலைபெற்றதினால் ஒருநாட் சாயந்தாம் தன் சினைதொரையார் சீறு விருந்துக்கழைத்த பொழுது, அவர்கள் கூடிய ஐக்கிய சங்கத்தில் கீத ஒலியினால் இவருள்சீசுகொண்டார்கள். அவர்கள் கன சம்பிரமத்துடன் கள் கூர்ந்த வேனையில், அவர் எழ்ந்து இதோ நான் வித்தியாப்பியாசத்தை நீத்து வைக்கொழிவிடப்பட எண்ணுகின்றேன் என்றுரைத்தவுடனே அவர்களாச்சரியங்கொண்டு வேதுமுயற்சியுடன் அவருடைய நண்ணயத்தைத் தடுக்கத் தவலப்பட்டுக் கூடவில்லை. அன்றிவாதுனே அவ்விடத்தையும், அங்குள்ள தன் புலகமும், சாமான்களையும் விட்டு, வேதாகமமில்லாததினால், வேர்சீல (Virgil) பிலோற்றலு (Plautus) என்பவர்கள் செய்த நாடகவளைத் தன்னுடன் எடுத்துத் தன்யே சாந் அகலத்தின் (St. Augustine) என்ற ஏகாந்த வாசத்திற்குப்போய் உட்செல்ல உத்தவா கேட்ட பொழுது, வாசல் திற்படலும், அவ்வழிச் சென்று, இவ்வணணமாய்ப்பெற்றனாயும் பள்ளிக் சீனேக்த்தாயும் இவ்வுலகையும் விட்டுச் சமப்பதமன்றி விலகினார். அவ்வருஷமாய்க் கடுமும். ஆண்டில், அவருக்கு வயசு உகஹு.கூழி.

அங்குள்ள பரித்தியாசிகள், லூத்தர் இத்தன்மையாய் இவ்வழிவை நீத்துத் தீர்மானஞ்செய்ததின் நிமித்தம் அவரைப்புகழ்ந்து மிகவியந்தார்கள். இன்னும் அவர் தனக்குண்டான உற்று சீனேக்தர் முதலொரை மறவாது, மறுநாள், அவர்களுக்குக் காத்தங்கரும், தானண்ணிதவந்த வஸ்திரங்களுமனுப்பினதும்ன்றித், தான் சீஷர்கடலித்தக நிலயிற்குந்பொழுது வேதமதியாய்ப்பெற்ற மொதித்தவை வைத்திருந்தால் அத்தவழியாய், நீத உலகத்தைப்பற்றிய ரூபகந்திரும்ப உண்டாமெனவேண்ணீ அதைவிலக்கும்பொருட்டு அம்மொதித்தைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அதிநமாயனுப்பினார்.

ஏப்போர் என்றலுள்ள அவரினத்தாரித்தைக் கேட்டுப் பாயித்துத் தமசமின்றி அவருடைய உறுதிநண்ணயத்தை மாற்றவேண்ணீப்பொயும் அவர்களார்கூடவில்லை, உடனே கதவுபூட்டப்பட்டது. அவரைக்காணவாது, பேசவாவுது, ஒருமாமளவில் அவர்களுக்கிடக்கெடக்கவில்லை.

லூத்தர் பின்பு தாமசமின்றித் தன் எண்ணங்கள் ஊண்டான பேரிய மாறுதலைப்பற்றிப் பெற்றருக்குச் சொல்லத் தகப்பன் இடிவிழ்தூறப்பொலேங்கித் தன்மைந்தனுக்காகக்கலவ்கீ, அவருக்கு நிருபமொன்று கோபத்துடனெழுதி, அவரிலுள்ள பட்சத்தை மறந்துசுதந்தாதத்தைவிலக்கினார்.

சீலநாட்சென்றபின் உண்டான கொள்வனொருயினால் அவருடைய பின்வாகளிலிருவரிற்றதார்கள். அந்தச்சலிப்பானகாலத்தில், அவர் சீனேக்தர் பிதாவையும் மைந்தனையும் ஒப்புறவுச் செய்தார்கள்.

சருப்ப விஷசாத்திர வினாக்கள்.

[Hindu magic—cures of the bite of Serpents.]

சருப்ப சாத்திரமாவது சருப்பங்களின் இலட்சணங்களையும்வற்றினாலுது விஷலட்சணங்களையும் அல்லிஷங்களை மீட்டும் உபாயங்களையும் உணர்த்து நூலாயும்.

இச்சாத்திரத்தைக் குறித்தேழுதப்பட்ட நூல்கள் சித்தநாடும், கேருடபஞ்சாட்சாம், சித்திநாடுமதலியனவே.

இந்நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிரதான காரியங்கள் நான்கு. அவை—மந்திரம், மருந்து, மண், கேருட தியானம். இந்நான்கும் விஷம் நீக்குமுபாயங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் மந்திரம் கேருட தியானமும்மேயாவனாகட்டேன்றும் இவைகளால் விடமிளாதேன்றும் பித்தியிட்சமயவின்சங்கும்இச்சாத்திரத்தேவகூடாட்சம்பெற்றிருப்பினாலும் எழுதப்பட்டதேன்றும் அகையால் இதிலடங்கிய காரியங்கள் சத்தியமென்றுச் சொல்லித் தமிழர் தங்கவையும் மற்றியர்க்கணக்கான சனங்களையும்ருட்டபலத்துப் புதை வழித்தியுமோ சம்போக்கியும் வருகிறார்கள். இந்நூலிலடங்கிய காரியங்கள் போய்மை மெய்மையென்றும் இரண்டினுள்ளே சமமாய்க் கலந்திருப்பதால் இதிலடங்கிய காரியங்களுக்கிலவற்றைத் திட்ட ருட்ட யுத்தியோடுசென்று அவைகளின் சத்தியசத்தியங்களைச் சருக்கமாய் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

முதலாவது, சருப்ப தோற்றத்தைப்பற்றி. காற்கோடகன், வாசுகி, பறமன், மகாபறமன், தக்கன், சந்திரபாலன், அநந்தன், துரிகளேன்னமும்ட்டமாநாகங்களும் இவைகளின் மத்தியிற்நாமாதீசேடனாமாகியவாசிசர்ப்பங்களைப்படுத்தேன்றும் இச்சருப்பங்களுந் தீரிகளும் லீலா செய்து கருமுற்றித் தீண்டு, உராசா, முட்டையிட்டுப் பக்குவமாய்ப் போரித்திடுங்குட்டிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றாத இருபத்து நான்கு கால்களால் ஊர்ந்திருப்பதேட்டாநாளினும் கண்விழித்துச் சூரியனை நோக்கச் சூரிய பித்தி விடும் இவைகளின் பற்களாகிய, காசி, காளைத்திரி, நீல, நீலகண்டியென்னும் தந்தங்களிலுந் நஞ்சண்டாமென்றும் இவ்வாசி சருப்பங்கள் காசிமாரிஷியின்மணவியரினுதாத்தின்று தோன்றினவேன்றும் இச்சருப்பங்களின் குட்டிகள், நல்லம்பா, வறவல், கோம்பெற்றிமக்கன், சாணுக்கழக்கன், இருதலம்மணயன், புடையன், மண்டலி, சவடி, மயக்கார், மண்ணுண்ச்சாரை, சிலந்தி, புலிமகப்பூச்சி, பூான், பச்சோந்தி, அட்டை, நட்டுவாக்கால், அரவண, முதலியவிடசெந்துக்களென்றுச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்மணங்கூறிய சருப்பத்தியுற்பத்திமனுடசாதியாகிய இருவியினது மனயாட்டிகளின்மையின் விருக்கசாதியின்மன்று மிருக சாதியும் மிருகசாதியின்மன்று விருக்கசாதியும், மனுடசாதியின்மன்று மிருகசாதியும் இவ்வலகின்கண்ணே மாறித்தோன்றக் காண்டேமே. இப்பிபுச்சுத்தின் கண்ணே அவ்வகைத் தோற்றமிருப்பதிலல்லாமையின் சருப்ப சாத்திரத்திற் கூறிய சருப்பத்தியுற்பத்தியின் வாலாறு அசத்தியமென யாவர்க்குந் துலாம்பாமாகத் தோற்றும். இவ்வாலாறு ஆகாசக் துகளும் போலுஞ் சந்திரலோகத்தார் தலகீழாய் நடக்கிறார்களென்பது போலும் காலிலிந்தாதானென்பது போலும். ஆனால் காலுது வைத்தித்திற் கூறிய சருப்பத்தி யுற்பத்தியின் வாலாறு சத்தியமெனைச் சந்தேகந் தேன்றிது நடப்பதாயிருக்கின்றது.

இரண்டாவது. சருப்பசாதிப்பதற்கு, ஆதிசருப்பங்களின் அநந்தன், துரிகளேன்னமும்இரண்டுமேயும்மென்றும், வாசுகி, சந்திரபாலனைன்னும் இரண்டுஞ் சத்திரியதலமென்றும், தக்கன், மகாபறமனைன்னும் இரண்டுமேயும் மென்றும், பறமன், காற்கோடகன் என்னும், இரண்டுஞ் குத்திதலமென்றும் நான்குதலங்களாகச் சருப்பசாதிநீக்கி வருத்திநீக்கிறார்கள். இச்சாதிப் பதப்பு மெய்மையாய்ளனவல்லவேன்பதையான் காட்ட முயலவேண்டவ தவசாமன்று. ஆனாலும் மந்திரக்குள்எரிக்கும் சாதிப் பதப்புகள் போலச் சருப்பங்களென்றும் சருப்பசாதிநீக்கி வருத்தார்களென விரிந்து. சூரியன் தனது கிணங்களைப் பூலோகத்திற் பாப்புலவதுபோலத் தமிழர் தங்கள் சாதிப்பதத்தைத் தங்கள் பலநூல்களிற் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

முன்றாவது. தூதுவன்வையுந் குறிப்பமுற்றிது சாத்திரஞ்சொல்லுமுபாயம். இவ்வையுதுத்துக் கோக்கிய காரியங்கள் மூன்று. முதலாவது, மாணகுறி சுகதூரிய றியவும். இரண்டாவது, சருப்பநாமம் அறியவும். மூன்றாவது, பற்களது தோகையறியவுமே. தூதுவன்முதலாவது தூதுகூறப்புகுங்காலவனது சடம்பெற்றிலும் புடப்புகள் கூறவரினும், கருத்துக்கில் செந்துக்கில் புணந்து வரினும் கையெறற்பு பிடித்து வரினும், கத்திகுறிய பிடித்து வரினும், கண்ணீர்விட்டு வரினும், வாயலப்பிக்கை விநித்து மெய்பதற் வரினும், விண்ணைக்கி நிற்பினும், தூணினும் விற்கினுஞ் சார்ந்

துந்நிபினும் மண்ணிற் கால்கொண்டு கீறினும் தலையிற் கை வைத்து வரினும் பூமியில் விழுதேழம்பி வரினும் பாம்பினும்செ சோல்லி வரினும் கோட்டாவிலட்டுவரினும் மாப்பு சந்து சேருக்கும் மயினைத் தூற்றுக்கும் நோயாளன் வரினும் சவுளம்பண்ணுவித்தோன்வரினும் காலத்திட்டோன்வரினும்ழக்கமுபட்டோன்வரினும்மாண்க்குறியெனவும்இக்கத்திற்கவ்வாவிடின் சுகத்திற்குளையவுஞ்சாத்திரஞ்சொல்லலாம்.

இரண்டாவது, சருப்பநாமம் அறியும்படி—தூதுவன் முகத்தையும் முக்கையும் தோட்டுவரின் நல்ல பாம்பென்றும் பல்வையும் நசுத்தையுந் தோட்டு வரின் வழவையென்றும் கையின்கண்ணார் பின்கணத் தோடின் விரியானென்றும் சந்தைப்பற்றிவரின் மண்டலியென்றும் இருமுழந்தாளின் கீழ்த்தோட்டுவரின் சிலந்தியென்றும், இந்திரதிசை முதலாக நசானதிசையிறுக்கின்றவரின ஆண்டபாம்பென்றுஞ்சாத்திரஞ்சொல்லலாமெனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மூன்றாவது. பற்களது தோகையறியும்படி—இந்திரதிசையின்வற வரு தூதன் கோமுதன் மொழிபேசிடிள் ஓர் பற்றிநீண்டினைதேன்றும் இயமதிசையாயிர்நாண்டு பற்பட்டதேன்றும் வருணதிசையாயின் மூன்று பற்பட்டதேன்றும் துபோதசையாயிண்வற்பட்டதேன்றும் சாத்திரஞ்சொல்லலாம்.

இன்னுமொருவதம். தூதுவன்சொல்லுமொழியினேழுத்தெண்ணி மூன்றுக்கீய்ந்தசேடமொன்றாயின்சாவு, இரண்டாயின்விடந்தலமேற்கொண்டுபின்விழமென்றும், சமமாயின்விடமில்ல வேன்றும் சாத்திரங்கூறாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வகைச் சாத்திரஞ் சொல்லும் வழிகளணத்துமொற்றையிட்டை பிடிப்பதுபோலத்தானுமொத்துவருவதில்லையென யாவர்க்கும் பித்தியிட்சமாய் விளங்கும். இதற்பார்க்க வொற்றையிட்டை பிடிக்கும்போது சொல்லுஞ் சாத்திரமே ஓர்வாற்றின் சத்தியமெனவுமேடுக்கலாம். ஆயினுது சருப்பங்களின்வகையாகத் தீண்டுங்காலத்தமேற்கூறியது மெய்யென்வறிவிக்கப்போதந்நூதனுக்குஞ்சருப்பக்கடிக்குமொர்வகையாயுள்ளநாறியாதகவார்க்ச்சிப்பிராமானானது கார்த்துக்குமீருமபுக்குமண்டலான கவார்க்ச்சிப்பிராமானமேயென்றுக்க வேண்டுமே. இது மிகவாச்சரியம்! கூடவணத்தாயிருக்கும்மான்டாராவருக்க கோருவார்க் கோடுக்கப்படாக்கவார்க்சி மிகத் தூரத்தின்று போதுந் தூதனுக்குண்டானற் பின்ணைக்கடவுள் தூதர்கவையாவகைக் கவார்க்சிப் படைப்பாகச் சீரூட்டித்தாமி அப்படியாகில் தூதர்களென்றோ சாதியைப்பற்றியாகப்படைத்துக்கவார்க்சியுக்கோடுத்துவைத்திருக்க வேண்டுமே. நான்குசாதிக்களைப் பிரமதேவர் படைத்தாரென்று சொல்லுமெங்கள் தமிழர் கவார்க்சிச்சாதி அல்லது தூதச்சாதியென்றேறுது வருணமாகச்சொல்மற்றந்தனர்போலும். இது போய்மையென்றியாவர்க்கும் பித்தியிட்சமாய்விளங்குமாதலால் நான்கிம்மேயே சாமல் விடுக்கறேன்.

நான்காவது. மந்திரத்தைப்பற்றி. மந்திரத்தினுலே சருப்பங்களை அழைக்கலாமென்றும் விடங்களை மீட்கலாமென்றுச் சொல்லி மந்திரவாதி தமிழமானாய்க்கீவருவதில் அவர்களிற் சிலர் மந்திர தேவமொழியென்று நம்பிவருவதுமன்றித் தங்கள்மத்தினுண்மையும மென்மையும்த்தினுற்றினே திருட்டாந்தப்பட்டு வருகிறதேன்றும் கீழிஸ்துமதானுசாரிகள் பரமபையழைக்கவும் விடத்தை மீட்கவுமாட்டார்களே, ஆகையாலவர்கள் மதமபோய்யென்றுங் கூறுகிறார்கள். மந்திரத்தாலேயே விஷமிற்குதவார்களாகில் மருந்துமுதலிய பிரதோபாயமே வேண்டியதில்லையே. எவர்களும மருந்துமுதலிய உபாயங்களால் என்றி மந்திரமொன்றாலே விஷமிற்குகின்றார்களென நமந்ரீயோம். மந்திரவாதிகள் மந்திரங்களை மணுமுணென்று வாயினன்று புறப்பட்டும் புறப்படாமலும்சரிக்குமபோது கருத்திலாவொலியாக இமமந்திரங்களிர்நப்பதால் சடத்துள்ளிருக்கும் பாமானு வெளியே புறப்பட்டந்நின்று யந்து பாமானுவுடனேசெர்ந்து சலனத்தையுண்டாகுதவதேயன்றி மற்றைப்படியல்லவே. இச்சலனத்துக்கும் விடத்துக்கும் யாதோரு சமபந்தமண்டா! மேலும் மந்திரமில்லாமல் அனேகர்சருப்பங்களை அழைக்கிறார்களே. எப்படியென்றி பரமிருக்கும் புறநீரின்யீத்தத்தையுடைய குழுவை வைத்துதாமிடத்தவ்வின்யீ கீத்தத்தைக்கட்டு வெளியேபுறப்பட்டும். குழுவை யூத்க்கொண்டுபோகப் பின்வரும் ஊத்க்கொண்டு நிற்க நிறுத்தம்.

இவ்விதமாய்ச்சருப்பங்களை அழைக்கப் பழகியவர்களானேகருண்டே. எகித்துத் தேசத்திலிருப்பவர்களிற் சிலர் இவ்வண்ணமாய்ச் சருப்பங்களை அழைக்கிறார்கள். ஆகைல் சருப்பங்களை மந்திரத்திலைழைக்கிறமென்பது முழுதும் தந்திரம். இன்னும் சருப்பம் தீண்டினவார்களான மந்திரத்திலே சுகப்படுத்துகிறார்களென்பவாந்நந்திரம். ஏனெனலனேகருத்து மந்திரவாதிகள் "ஓம்நாமசிவாய" என்று மணுமுணென்றாமுழுதுமோதீயும் குழை அடித்துப் பாந்துதுஞ் சுகப்படாமற் சீவனை விடுகிறார்க்

னே. இதற்காட்டுசெபமாக மரித்தவார்களுக்கு மாணக்கடியென்பார்களாயின் பிழைத்தோரும் நாங்கள் மந்திரத்தினுலேயல்ல விதவண்ணமாகவே பிழைத்தோமென்கிறார்களே. மேலும் உதகர், மகர், களிர், ஓமதூதியென்னும் பற்கள் சருப்ப சாத்திரத்திற்சொல்லிய முறைப்படியே மாணக்க துறியிட்களிற் தீண்டாமாயின் மீளாதேன்று சொல்லியிருக்கப் பின்ணை மந்திரத்தினுலேயேதென்ன? இதலாற் சருப்பத் தீண்டினவார்கள் சுகப்படுவதும பிழைப்பதும் மந்திரத்தினுல்லவேன்பது திருட்டாந்தமாதலற்க.

எக்காலக்கண்ணன்

- க. எக்கும் நிறைத் தவிரேயேபாடுகடடே [வடகங்குனி நைந்த கண்கள் காண்பதின்மியெக்காலம்]
- உ. பாவமுள்ள நாங்கள் படுக்தொலைகள் யாவின்னுயிர்—ஆவலுடனேநீக்கியுள்புரிவதெக்காலம்.
- ந. மண்ணைநாங்கல்மண்ணினுடைதன்மையின்புண்ணுனைநாயகனைப்போற்றுவதெக்காலம்.
- ச. எல்லார்க்குஞ் சிருட்டிக்கேர ஏகதயாபாரே சல்லாமற்கண்டு சளிப்பதினி எக்காலம்.
- டு. பெயாலேவந்த பெருமைக் குணங்கன்யாவுய் ஓயாதுநீக்கியொளியடைவதெக்காலம்.
- ஈ. மாயையுலகந்தனில் மறைவுள் பூதவதீதில் தேயினுடையினின்னுயிர்நித்தெடுபடுத்தக்காலம்.
- எ. எல்லாரிர்க்குத் தயை புரிடிமேகவதிபதியே நலவோருடகூட்டம் நாடுவதுமெக்காலம்.
- அ. நன்ருகநல்லறியை நாடிது நல்லன்பைக்குமுவயெய்தனைக்காலுந் துறுதுமெக்காலம்.
- கூ. என் அங்கிருபையெயுடேபரப்பொருளே நன்ருகநிம்புகழை நட்டுவதுமெக்காலம்.
- ய. தீந்நையாய் பாடுபட்டு நேயங்காட்டிச்செய்தவாய்

இத்தேயுடையமைத் தெரிவிப்பெக்காலம். யக. உட்புடரத்தத்தாலையுள் றூக்கைநீர்நீக்கி நிற்றும்நனைக்கை நீனைக்கச்செடவடுதெக்காலம். யஉ. கண்டிம்மகினைதனைக்கடைகிளிந்திருந்துகிற ம.

தொண்டேசெய்துவம்மெத்தோ தீநிப்பபதெக்காலம். யக. ஆதிமனுடர்செய்த ஆகாமியத்தினி— ஆநீதியினுடையினுனிமைபபதுவுமெக்காலம். யச. மன்ஆ உப்பார்க்கியத்தை மகிஷபுடனெடுகக்காலம்

இன் அங்கு லின் றி மெழுந்திருப்பதெக்காலம். யடு. பால்களூக்கா கடபரிந் துபிணைப்பட்டிருந்தும்—ஆவிபாலும்மையடைவதெய்யெக்காலம். யக. அசமுழுது மெல்லாவாகாமியத்தினிநைந்தும்—புகம்பெற்று உட்கெம்ப பணிவதெய்யெக்காலம்.

யஎ. தந்தூன்மையாவுந் தாங்கினுந் துன்பங்களில் வித்தையாய் வந்தவுமடையேண்டெய்குடெக்காலம். யஅ. மெஞ்ஞு னமுள்ளவரேமேலே னதுயர்ச வே அஞ்ஞு னக்கியிறையறுபுபதினிமெக்காலம். யக. யாவருடநாயகமேயாவருக்குக் கர்ணனேயாவலவரு நிறுஞானங் கணவகுமெக்காலம். யஉ. பாவடியாஓபிரகாம் பாடும்புலம்பலுக்கு ஆவலுடனேயுதவியருளுவதுமெக்காலம்.

Madura Seminary, I am yours obediently, P. ABRAHAM.

நாலடியார்.

குணமைநிலையாடை—INSTABILITY OF INFANCY.

- டு. கலங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லைன்றலறப் பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க்கண்டு மணங்கொண்டின்
- டுண்டுண்டுண்டு என்னுமணர்வின்று சாற்றுமே தொண்டெண்டுடெண்டும பறை.
- பதய. உண்.
- கணம் கூட்டம்
- கொண்டு கூட்டிக்கொண்டு
- சுற்றத்தார் சாத்தியர்
- கல்லென்று கல்லெனுஞ்சுத்தத்துடன்
- அலறு அழத்தக்கதாக
- பினமை பினத்தை
- கொண்டு எடுத்துக்கொண்டு
- காட்டு சடுகாட்டில்
- உய்ப்பார் செல்லுபார்களை
- கண்டும் கண்டிருக்கும்
- மணம் விவாகம
- கொண்டு செய்துகொண்டு
- உண்ணெண்டு வாழ்வைருவாழ்வென்று
- என்னும் உள்ளு சொல்லும்
- உணர்வினுல் அறிவில்லை
- தொண்டேன் தொண்டேனை [முடைய
- தொண்டென்னுஞ் தொண்டெனனுஞ்சுத்த
- பறை சாப்பறை
- சாற்றுமே அடிக்கப்படும ஏறு.

MORNING STAR.

Jaffna, 22d January, 1846.

THE KNOWLEDGE OF JESUS CHRIST.—I do not deny but that the knowledge of other things is in many cases very useful; some to private persons, some to public societies, some to whole nations, some to mankind in general, some to the right understanding the Scriptures, and so to the knowledge of Christ himself; yea, there is scarce any kind of knowledge but some way or other helps toward the raising, the refining, and the enlarging our understandings, and so to the making us more capable of knowing him. But whatsoever it be at present, unless it tends to that end, at last, it will stand us in no stead; for what if I was skilled in all the arts and sciences that ever were invented, and could manage them to the best advantage?—What if I had the whole system of logic in my head, and could argue with all the art and cunning that ever man had? What if I could dive into the depths of natural philosophy, and see the several springs and movements of all secondary causes? What if I had turned over all the records of the church and the histories of all ages and places since the world began, and could reduce every thing to its proper time? What if I could “count the number of the stars, call them all by names,” and describe their motion to an hair’s breadth? What if I understood all languages, and could discourse with people of all nations upon earth in their own mother tongue; what then? Notwithstanding all this, without the “knowledge of Jesus Christ,” I should be lost and undone for ever. For “there is no name under Heaven whereby we can be saved, but the name of Christ,” neither is there any way possible to be saved by him, unless we know him. For unless we know him, we can do nothing that is required in order to our being saved by him.—*Bishop Beveridge.*

SENSUALITY THE GROUND OF UNBELIEF.—Now the sensual man is, of all men living, the most improper for inquiries after truth, and the least at leisure for it. He is never sedate and cool; and therefore not able to fix his attention to a point, and go through with it. He is never disinterested and impartial; and therefore, not capable of deliberating freely. He is already under the dominion and power of his own lusts; and perhaps likes to be so, and is very unwilling to shake off his chains. Now such a man, so qualified, is no doubt a very incompetent judge of divine truth, and very unfit to consider the pleas that are brought for it. His search into these things is like to be with no great evenness and fairness. How can it when it comes with strong wishes that he may find it all a mistake? Indeed, when a man allows himself in all sorts of impurities, and is determined to go on in them; and yet finds himself under the troublesome restraint of principles, and the dread of religion, which hangs continually over him; the only way for him to pursue his enjoyments, and yet be easy, is, to set his face directly against the doctrines of religion, that give him any check or disturbance, and resolve to get rid of them as soon as he can. And he may put the thoughts which rise in him upon this occasion together, and make a book of them if he pleases; and then tell us that this is a sober inquiry after truth, and a free discussion of the point in debate; but there is nothing of that in it. He thinks of truth just as a man doth of his enemy, with spite and anger, and a design only of finding out what may blast and expose it. This is a strange contumelious way of treating divine things, and would tempt even a good man to return the affronts done to piety and virtue by opening the characters of those who do them; in which we should commonly find, that sensuality and looseness of life had a very great and particular share. But some men who write pretended histories of religion, are beholden to the real religion of others, that their histories are not written.—*Atterbury.*

[From the Madras Native Herald.]
DISCUSSION ON CASTE.

(Continued from our last No.)

11. Is the idea of pollution in the Native mind separable from the system of caste, or not? Holiness and pollution are inseparably connected with caste, because caste is vitally embodied with the Hindu religion. To take away the life of a man is to destroy all the members of his physical constitution, and a man’s life may be taken away by seriously injuring any part of his frame. So also, caste is so inseparable from Hindu pollution, and the idea of pollution is so inseparable from caste, that whether you separate caste from Hinduism or the idea of pollution from caste, you destroy the Hindu religion. Every class from the lowest to the highest is looked upon as a step higher in point of holiness than another class below it. The Brahmin who is said to proceed from the mouth of Brahma is believed to have the greatest measure of holiness; he obtains this holiness, not by the study of the Vedas or by performing certain peculiar rites and ceremonies, but he brings it along with him at his birth; he possesses it as his inalienable birth right; it cannot be taken away from him by any act of man. It is very much like the idea of Pharisaical righteousness among the Jews, and springs from the same principles of pride and of supposed high descent. The Pharisees were accustomed to glory and to boast that they were directly descended from Abraham, the friend of God and the father of the faithful; and, like the Brahmins, thought that they would increase in holiness by the strict observance of the ceremonial law. The contempt and abhorrence which Brahmins feel towards persons of a lower caste, their equals in every other respect, is quite horrible to think of. For one who is morally depraved, naturally as impure as his brother, without a particle of true holiness, and perhaps also guilty of the greatest immoralities, to despise his brother who has the same nature and faculties as himself, who is better behaved in many respects outwardly and possesses far higher acquirements, to despise him only upon the principle of caste I consider to be the very height of pride and self-right-

eousness, and to be “sensual, carnal, devilish.” We cannot conceive of the strict observers of caste otherwise, than as like those whose works God abhorred, “as a smoke in his nose, a fire that burneth all the day.” For every form of guilt that these ungodly Jews were charged with could be brought with equal truth against the Brahmins. They have the same spirit: “A people that provoketh me to anger continually to my face; that sacrificeth in gardens, and burneth incense upon altars of brick,—which say, stand by thyself; come not near to me, for I am holier than thou.”

The holiness or the impurity associated with caste in the Hindu mind is not only connected with the soul and spirit, but with the physical frame. The sight, the breath, the touch of a pariah are all looked upon by the Brahmin, as coming from a putrid corpse full of noxious and venomous contamination, so that a pariah cannot come near a Brahmin, nor touch any victuals or utensils connected with him. And this is true not only in the case of Brahmins, but also of inferior castes. In some of the native houses pariahs are admitted to do certain low and menial services, and are allowed to enter their houses every day for this purpose. But as soon as the pariah turns his back upon the house, a woman follows him with a pot full of dung and water, which she sprinkles all over the ground where the pariah walked, that the impurity and contamination may be removed from the ground. When a Brahmin woman carries water on her head in a pot, where of course it is seen by pariahs, if the pariah approaches within a certain distance, she immediately throws away the water, and returns back to the well to get it pure and uncontaminated. The idea of impurity arising from breathing, touch and intercourse, is carried to such a height among the Brahmins that in certain cases an individual guilty of such outrages against his caste is entirely shut out from all its privileges, and is left without any atonement or absolution. Menu says: “There is no atonement or absolution obtainable for a Brahmin, who has drunk the milk of (i. e. been nursed by) a soodra, or for one who has ever been breathed upon by a soodra woman; much less for one who has been born of such a mother.” And this feeling of pollution is not confined to those of mature years; it is strong even in the young. In the school even where intercourse among all castes is free, we see the young willingly give up sweetmeats and other things, rather than hurt their caste. I have seen a caste keeping Roman Catholic boy, certainly of a very low caste, whose sweetmeat was touched by a pariah boy, parting with the whole of it, rather than be disgraced by his companions as having contracted impurity.

Caste being thus embodied with the Hindu religion and the idea of pollution being inseparable from caste, if the light of reason and revelation be let in upon it, the thing appears disgusting and hateful,—an evil damning in its effects and deserving the frowns and indignation of a holy God. So that whether we view caste or idolatry, they are the same in their nature, the same in their effects, the same in their evil tendency, as dishonouring to God as they are hurtful and injurious to man. It may be difficult to determine whether caste or idolatry is the greater evil; but I have no hesitation in saying that caste is hateful, very hateful to God;—it is rebellion against God and utterly opposed to Christianity. Caste is as deserving of God’s wrath as idolatry, so that all the judgments pronounced against idolatry bear with the same force on caste, because it has been proved that they are inseparably connected with each other. The tendency of idolatry is to subvert every principle of righteousness and holiness, especially the principle of love. And just as idolatry was diametrically opposed to the Mosaic dispensation, which was Christianity in type and shadow, so caste is a great antichristian barrier to the progress of the Gospel in this land. The object of Christianity is to reconcile man to God, through the blood and righteousness of Christ; to regenerate the soul and to establish truth and righteousness in the world, and to make, as many as believe, like God, as expressed in the commandment, “Be ye holy, for I am holy.” Now we know how God abhorred the idolatry of the ancient Egyptians, Assyrians and Babylonians, and what dreadful judgments he poured on them for their idolatry, and on his own people, the Jews, whenever they went a whoring after idols of any of the neighbouring nations, which proves that idolatry is as dangerous to man, as it is hateful in God’s sight. The Israelites, were commanded to make no covenant nor marriage with any of the nations of Canaan, but to abhor their idolatrous festivals, cut down their groves, break in pieces their altars, destroy their idols, nay, cut off the very people themselves because of the sin of idolatry. To render the sin of idolatry more odious to the Israelites they were commanded to break through the strongest ties of natural affection, ties in all other circumstances held to be sacred and inviolable, and to put to death their nearest relatives who, secretly enticed them to idolatry. “If thy brother, the son of thy mother, or thy son, or thy daughter, or the wife of thy bosom, or thy friend which is as thine own soul, entice thee secretly, saying, Let us go and serve other gods which thou hast not known, thou nor thy fathers, namely, of the gods of the people which are round about you, nigh unto thee, or far off from thee, from the one end of the earth, even unto the other end of the earth, thou shalt not consent unto him, nor hearken unto him, neither shall thine eye pity him, neither shalt thou spare, neither shalt

thou conceal him: but thou shalt surely kill him; thine hand shall be first upon him, to put him to death, and afterwards the hand of all the people; and thou shalt stone him with stones that he die, because he hath sought to thrust thee away from the Lord thy God.” What can more strongly prove God’s abhorrence of idolatry than this awful passage, and the punishment which it threatens? And if, as we have proved, caste is inseparably connected with Hindu idolatry and all its disgusting abominations, the above passage from Holy Writ shows the light in which God must regard caste, and what judgments He has in store for it in the day of His fierce anger when the idols He shall utterly abolish.

Introduction of a new fodder grass into Ceylon.

The Superintendent of the Royal Botanic Garden Peradenia, in a letter to the Colombo Observer, states that he has succeeded in introducing into this island from Brazil a new species of grass called *Angola grass* which is thus described: “In general appearance it resembles the Guinea grass, but produces a much heavier crop. It is besides more readily propagated as it grows well by cuttings, every joint becoming a new plant. At Rio de Janeiro, and almost every where else in Brazil, this grass is the only green fodder given to horses, and I have never heard of its producing the laxative effect which Guinea grass produces.” In Brazil it has quite supplanted the Guinea grass. He hopes in a few months to be able to distribute it through the island for cultivation.

Cholera in Jaffna.—We learn that the ravages of this disease are somewhat abated in the town, but are rather increasing in the country parishes, but few of which are now unvisited by it. We have no means of knowing with any certainty the number of its victims but they are “many.”

WAR WITH THE SIKHS.—We have this morning received authentic intelligence that the force at Ferozepore was on the morning of the 13th Dec. about to move into position, 10,000 Sikhs with 27 guns having crossed the river the day before by a ford about 12 miles from Ferozepore. On the 13th they were 7 miles from that station, still crossing men and guns as fast as they could, by a bridge of boats and it was generally believed they would attack Ferozepore on the 14th. The ladies at Ferozepore had all been sent into the fort for safety.—*Delhi Gazette.*

Later Intelligence.—The Delhi Gazette of the 31st Dec. announces that after a hard battle of three days attended with great loss of life on both sides the Sikhs were repulsed and driven across the Sutledge. 50 British officers were killed, and 150 wounded. Preparations were making immediately to invade the Punjab.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last mails intelligence from England to the 6th Dec. has been received.

Cabinet Councils were held on Tuesday and on Thursday at the Foreign office, and were attended by all the ministers, with the exception of the Lord Chancellor, who is still absent from indisposition. Nothing official has transpired on the result of their deliberations; but the *Times* of Thursday startled the public by the announcement that ministers had resolved to call Parliament together in the course of a month, with the view of proposing the total repeal of the Corn-laws.

The *Standard* however of Friday asserts that “every one of the statements in the *Times* is false;” that Parliament will not “meet much, if at all, before the usual time of meeting;” and that “the Cabinet has come to no decision whatever upon the subject of the Corn-laws.”

The latest advices from the United States are much more pacific in their character than those by the previous packet. Some of the leading statesmen have declared themselves opposed both to war and violence, and even Mr. Polk’s official organ has somewhat receded from the bold position it had assumed. Mr. Polk’s message at the opening of Congress is also expected to be modified by the strong expression of public opinion which has been called forth by the threat of war; and it is now said that although the President will again assert the positive claim of right to the whole territory, his language will be firm, but not offensive, and will not preclude the adoption of an expedient compromise. Mr. WEBSTER has also declared his views on the question in a remarkable speech, which has excited very great interest as coming from the leader of the Whig party. In this important speech that distinguished statesman pronounces the Oregon question “a fair subject for negotiation, compromise, and amicable settlement,” and expresses the utmost confidence that the adjustment can be made by wise and moderate measures, in a manner “perfectly consistent with the honour and with the rights of both countries.”

ITALY.—A Letter from Ancona of the 18th Sept. signed by an Italian Catholic states that “the severance of M. Ronge in Germany is but a foreshadow of what will inevitably occur in Italy on a large scale on the first occasion; for the mass of the population is now irresistibly travelling to two extreme points, viz. fanaticism and infidelity—driven thereto by the excessive corruption of the Church, now no longer Catholic, but Roman, from which calamitous condition we hope to behold it ere long raised by skilful and curative hands.”

சாதிப்பேற்றைப்பற்றிய இரண்டாம் விடை. 61. பக்கத்தினின்று.

Discussion on Caste

இரண்டாவது, இவ்வூர்ப்பிறந்தவர்களுடைய எண்ணத்தன்படி, அசுத்தமானது சாதீக்கட்டின்னது பிறநீங்கலானதோ அல்லவோ? என்ற கேள்வி. சாதியானது இந்நுமத்ததுடன் சேர்ந்த சம்பந்தப்போருளாயிருக்கிறபடியினால் சத்தமும் அசுத்தமும் சாதியின்னது பிறநீங்கலானபொருளல்லவே; ஒருவனுடைய சீவனவாங்குகிறது அவனுடைய அவையவங்கள் மூற்றையும்கீழ்க்கொண்டு போருளாதலால் அவனுடைய தேகத்திலேயே அவையவத்தையென்குதல் பாரதாமாய் ஊறுபடுத்துவதே அவையவத்தையென்குதல். அப்படியே இந்நுமக்களானவை சத்தமும் அசுத்தமும், அசுத்தமும் சாதியும் ஒன்றேயென்று சேர்ந்ததை சம்பந்தப்போருளாதலால் நீங்கள் இந்நுமத்திலிருந்து சாதியை அல்லது சாதியின்னது அசுத்தத்தைப் பிறநீங்காப்படுத்தப்பார்க்கில் இந்நுமத்ததை நீக்கிக்கொள்கீர்கள். ஏனென்றால் சாதியே இந்நுமமும். இந்நுமமே சாதி, அசுத்தமே சாதி, சாதியே அசுத்தம். பின்வரை மணியின்னேறெளியைப்பிரிப்பதேப்படி? சீழ்மக்கள்தொடங்கி மேலும் மக்களாக ஒவ்வொரு சாதியின் சுத்தத்தனாவில் தத்தம்மக்கக்கீழான வருணத்திலிருந்து ஓடியிருந்தவர்களாயிருக்கீர்கள். பிரமாவின் வாயிலிருந்து பிறந்தானென்று சொல்லப்பட்ட பிரமணனுக்கோ சுத்தமேன்பதில் மித்தியானபந்து உரித்தேன்று சனங்கள் நம்புகிறீர்கள். அவன் இவ்வளவு கனமானபந்து சுத்தத்தையடைந்துகொண்டது வேதியனுக்கீ தன்வருணத்திற்குரிய சிலபல நீலமட்டினவை அனுட்டித்துவந்த காரணத்தினாலல்ல, சுத்தமேன்பது அவனுடைய முதலுரிமைச்சுத்தநாமாயிருக்கிற காரணத்தினாலேதான். பிறவிலேயே அவன் சுத்தன். வேறொருவனுடைய அசுத்தத்தை அபகரிக்க நியாயமில்லை. தற்காலத்துள்ளபாற்பாருக்குச் சமமானமும் தற்காலத்துள்ளபுத்தருக்குள்ளிருந்தபாறையேயே வேதியரும் தாங்கள் குலோத்தங்குகொன்ற அபிப்பிராயங்காரணமாய் இறுமாப்புமீ அசுத்தையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். இப்பிரச்சனையை நோக்கினால், கட்டுவனே சமூக விசுவாசிகள் தன்வருணத்தையிருந்து ஆயிராமுடைய மாசுறுதல்ததுளையென்று தங்களைப் புகழ்க்கும் மற்றவர்களை இகழ்க்கும் வந்ததுமன்றி, இப்பாற்பாணைப்போல அவர்களுள் தாங்கள் கிரியங்க விதிகளை வைத்திருப்பது வழவழவாடித்துவந்தால் தங்களைச் சுத்தம்விருத்தியாகமென்றெண்ணியும் வந்தார்கள். மேலும் களையியாமிடமே கீழ்மக்களாகிய பிரமணமாய் சாதியொழிந்தமற்றேக்காரியத்திலும் தங்களுக்குச் சரிவந்தவர்களாயிருந்தால்து சாதியென்றையிட்டுமாத்தமாவாகவான் உபேட்சித்துத்தள்ளுவதை நினைக்கவருகிறதேவ்வளவு கொடுமை? ஏனென்கால், பாவத்தின்மைபிடித்த ஒருவன் சாதியே ஒருமன்னுத்து வணையென்குதல்வல்லாமல் தன் சகோதரானப்போலே தானுடையவிலே ஆசிரியாயிருந்துவந்தபடியிருந்தால் தோஷையும்கொண்டிருந்து ஒரேசீவாயும் ஒரேகாரணத்தையும் கொண்டிருக்கிறதும்ன்றிப் புறம்பனகாரியங்கொன்றின்னதுமே தத்தமது குறையும்கொண்டிருக்கீர்கள். கட்டுவன் தவிர சாதியை சார்புகள் ஏசாயாவின்நீர்க்கட்டைச் சமம். கூறு. அத்தகாமும். 66. வசனத்தில் "அவர்கள் நம்முடைய கோபத்திலேயும் காலமும் நான் அசுத்தமேன்போலே இயற்கையாகவரும்வரின் ஏசாயாவின் நமஸ்காரம் செய்து கொடுக்கிறேன்" என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களுக்குச் சமன்களென்றிப் பின்வருவோர்வர்களாய் ஏனென்றால் தேய்வப்பக்தியற்ற யூதரிற் சாட்டப்பட்ட குற்றஞ்சாட்டவ்வோன்றும் பிரமணருக்கு யாதொருபின்னதும்ன்றிச் சாட்டப்பட்டவோன்றியது. ஏனென்றால், யூதர்கள் கோண்டிருந்த குணத்தையே இவ்வூர்ப்பிறந்த பிரமணருக்குகொண்டிருக்கீர்கள். கட்டுவன் சநீதியிலே நீத்தம் கொடுக்கப்பட்டதே தோப்புக்களிலே பல்லிட்டுச் செங்கற்களின்மேலே தீப்துபாங்காட்டி நீயோ உன்னட்டிலை என்னைச்சோதே ஏனென்றால் உன்னடும் பரிசுத்தயிருக்கீருளென்று சொல்லு வன் பிரமணனென்று பின்னார்?

இந்நுமக்கள் கருத்தன்படி சாதியுடன் சம்பந்தமான சுத்தசுத்தமானது ஆதிமாய ஆவியென்பவற்றுடன் மாத்திரமல்லச் சாரத்துடனுஞ்சேர்ந்த சம்பந்தப்போருட்களாயிருக்கின்றன. உதாரணமாக, மனழவட்டத்தக்க அசுதியின் ஒரு நாற்றிப் பணத்திலிருந்தேழும் புற்றுகளும் மன்தருக்கெவ்வளவு உபேட்சையைக் கொடுக்குமோ அப்படியே ஒரு பறையன் பார்த்தபாரிவையும் விட்டசுவாசமும் தொடர்பரிசமும் மெத்த அசிரியிருப்பதற்கு பறையனானவன்பாற்பானைடைகிட்டிட்டுக்கொண்டது. அவனுடைய போசனத்தைவிட்டுத் தீண்டுவகூடாது. மேலும் மக்களாகிய பிரமணருடைய போசனபார்த்தங்கொண்டதாமல், மற்ற

றுங் கீழ்மக்களானவர்களுடைய பதார்த்தங்கொடிய பறையர் தீண்டவிடமாட்டார்கள். இவ்வூர்ப்பிறந்தவர்கள் சிலர் நாடோறும் தங்கள் வீட்டின் சிற்றிலையிய குற்றவெல்களைச் செய்யும்பொருட்டுப் பறையனாயுள்ளவைத்து ஏவல்முடிந்து அவன் தீரும்பிப்போதும்போது ஒருமன்னுணைமீறிச் சான்மையென்குரைத்து அந்தப்பறையன் நடந்துபோகப்போக அதிபதைத் தெரிந்து அவன்மீதித்ததுவண்டான ஆகசுத்ததை அகற்றப்போடுகிறார். மேலுமோரு பார்ப்பார்த்திதன்னுள்ளவர்க்கொண்டுபோவதை ஒருபறையன் சற்றொட்டிநீண்டு கண்ணாட்டிலால் அவன் அந்தத் தன்னைத் தனையென்றிட்டு அழக்ககண்ட தன் தையன் னும்படி தீரும்புலும் கண்ணாட்டிலைச் செலுக்கிறார், ஒருபறையன் முச்சுப்பட்டதால் அல்லது அவன் தோட்டதால் அல்லது அவனுடன் பரிமாற்றமாயிருந்ததால் உண்டான ஆசும் எவ்வளவு என்று பிரமணருக்குள்ளே பார்த்தால் ஒரு பார்ப்பான் தான் தலவினியும் இவ்வகையான தோஷங்களுக்கு தடம்பட்டதுண்டானால் அவனுக்குத் தலாசாரப்பாகமுமரியாச்சித்தமுமபாவநீர்த்தியுமில்லை. இப்படியே மன்னுசேய்தருமருளிலும் சூத்திராஸ்திரியுடைய முச்சுப்பட்டிருக்கிறது அவனுடைய மனவுடைய பார்ப்பாறுக்குகொரியாச்சித்தமில்லை பின்வரை சூத்திராஸ்திரியிட்டத்திற்கு நந்தப் பார்ப்பாணப்பற்றிப் பேசுவேண்டியதென்ன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு சவுக்யசீயானது வளர்ந்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல இன்றைக்களுக்கு மட்டு. சகலவருணத்தையும் யாதொரு பின்னாறுமற்றீடு கற்க்கருகல்லுரிநீற் சில இளங்களைகள் குலாசாரத்திற்குச் சில காலவருக்கங்களைச் சாப்பிடாமல் விட்டதை நாங்கள் கண்டோம். மேலும் தீரவேழிய உமோமான் கத்தோலிக்கப் பையனொருவன் தன் பலகாத்தை ஒருபறைப்போடியன் தீண்டினதனை அதைத்தின்றால் தன் தோழன் தன் வாய்ப்பெய்தப்பேசு தன்னை ஆசுசனென்றெண்ணுவார்களென்றுத் தேசித்து அதைச் சாப்பிடாமல் விட்டுவிட்டானென்பதை நான்றிவேன்.

இவ்விதமாய்ச் சாதிமத்ததோடு ஆசுசு சாதியோடு சேர்ந்த சம்பந்தப் பொருளாயிருக்கிற போதென்குற சைதன்மம், தீவ்வியவாக்கு என்னப்பட்டவெளிச்சமத்தின்மேல் விழந்து எங்குச் சொலித்துதேயானால் சாதிப்பேற்றது வெறுப்பென்றும் அரோசகமென்றும் வெளிக்கும். சாதியை அல்லது வக்கீகாபத்தியை நானவந்தமாய்ப் பார்த்தாலும், அவைகளின் அரோசக காரியத்தினுள்ளவைகளாகவும், கட்டுவருக்கவசங்கையும் மன்தனக்குத் தீங்கையும் வந்ததும் துற்போக்கையுள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. தலாசாரமோ வக்கீகாபனைக்கமே யாது போரியதோவுத்தை விளைவந்தமென்று தீர்ப்பாய் வரையறுப்பதரியமே. ஆனாலுமென் சிற்றறிவிற்குப் புலப்பட்டபடி, சாதிப்பேறானமோ சந்தேகமில்லாமல் மன்தருக்கு உபேட்சையைக் கொடுக்கிறதும்ன்றி நாசீவதயாராகிய கட்டுவருக்கோ அதுமற்றும் பகைமுற்றியதாயிருக்கின்றது. அது கட்டுவருக்குத் துரோகமும் சிறீலுதுசமய வார்த்தனைக்கு விநோதமாயிருக்கின்றது. குலாசாரிகளைக் கட்டுவன் மன்தருப்போல வக்கீகாபத்தியையும் மன்தருகிறார். பின்வரை, குலாசாரமும் வக்கீகாபனைக்கமும் ஒன்றென்றென்று சேர்ந்த சமரசப்பொருளாயிருத்தலால், அவைகிட்டிட ஆக்கணையமொன்றே. நீதி, பரிசுத்தமென்பவைகளைப் பரிசாணமாய் நேசத்தை நிலைகொடைப்பதே வக்கீகாபனைக்கத்தின் அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றது. மேலும், வக்கீகாபனைக்கவரையானது கட்டுவர்தோல் மோசே வித்த த பிரமணமாய்க் தேவகூழ்ப்பீத்தற்கு மூற்றும் பகைமுற்றியதாயிருக்கிறதுபோலச் சாதிப்பேற்றும் இந்நாட்டிலே சரிசேவாந்தவனக்கொருபெரியதையாயிருக்கின்றது. ஆகிலும், சிறீலுதுசமய திருவிதாழல் மாயும் நீதியின் மூலமாயும் கட்டுவனோடொப்புவாக்கி, ஆன்மாவைச் சுசீர்ப்படுத்தி, இவ்வகைத்திற்து சத்தியத்தையும் நீதிநியாயத்தையும் ஸ்திரீப்படுத்தி, நாம் பரிசுத்தமுள்ளவாயிருக்கிறதுபோல நீங்கலும் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றோம் வளம்பாம்பண்பண்பட்டிருப்பவர்கூழ்ப்பதத்தை அனேகர் விசுவாசிக்கப்பண்ணிக்கொள்வதே சிறீலுது சமயத்தின் அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றது. எகிப்தியர், ஆரியர், பாபிலோனியர் முதலிய புராதன சாதியான வக்கீகாபனைக்கவரையின் மீதும் கட்டுவனெவ்வீதமும் அருவருத்துத் தள்ளினுள்ளும், தமது சாதியாகிய யூத்சனங்கள் அடுத்ததேசத்தானடைய வக்கீகாபனைக்கவர்கள் பிறகே போன போனவேளையே அவர்களுக்கென்றென்றென்றையங்காமான ஆக்கணைகளையிட்டானென்றும், நாங்களை நீத்திருக்கிறோம். மேலும், இவ்வெறே சனங்கள் காணையருடன் யாதொரு உடம்படிக்கை அல்லது விவாகச் சம்பந்தம் பண்ணும்படி அவர்கள் வக்கீகாபனைக்கவரைய திருவிதாழல் கோண்டிடக்கொண்டிட்டு அவர்கள் பலிபீட்டிக்கொள் தகாடித்து அவர்கள் வக்கீகாபனைக்கவரை

வை நீக்கிகப்பண்ணும் ஆம் வக்கீகாபனைக்கவரையாறுத்துவிட வேண்டுமென்று அவர்கள் கட்டவாண்பண்ணப்பட்டார்கள். இன்னும் வக்கீகாபனைக்கங்குடைய வருவிக்தமென்பதை இவ்வெறே சனங்கள் எறிந்து அவர்களிலும் உபேட்சைகொள்ளும்படிக்கு உள்வரை வக்கீகாபனைக்கத்திற்குப்படிபடி ஆசைப்பங்காட்டினவர்கள் உள்வரை உள்வரையிருந்தாலும் அவர்களைத்தானும் மாணத்திற்குள்ளாகும்படி பண்ணவேண்டுகமென்று கட்டவாண்பண்ணப்பட்டார்கள். இத்தருதாரணமாக, "உள்வரைச் சற்றிலும் உள்வரைச் சம்பந்திலாகிலும், உள்வரைத் தூரத்தில் வக்கீகாபனைக்கத்தின் ஒருவருவாகக்கமறுக்கவேண்டுகமென்று எவ்விடத்திலாகிலும் நுக்கிற சனசசனங்கருடைய தேவர்களிலே நீயுமப்பிதாக்கருமறியாத யாதொரு அந்நியதேவர்களைப்போய்ச் சேவியபோய் வாருகுகொன்று உன் தாய்க்குப்பிறந்த உன் சகோதரனுக்கிலும் உன் தமாரனுக்கிலும் உன் தமாரத்தியாகிலும் உன் மடியிலிருக்கிற உன் பண்ணேசாதியாகிலும், உன் பிரானைச் சீனேக்கனுகிலும் இகாசியமாய்ச்சேவல்லி உன்னைக்கண்டிவிட்டால், நீயவனுக்குச் சம்பந்திக்கமலும் அவனுக்குக் கேள்விகொடாமலும் அவனைத்தப்பவிடும்படிவருவான் னென்கமும் உன் கண் அவண்பாராமலும் அவனைக் கொல்லவேகொல்லக்கடவாய். அவனைக் கொலைசெய்கிறதற்குமற்றீடு உன்கையும் பிற்பாடு எவ்வாச்சனத்தின் கையும் அசன்மேலிருக்கக்கடவது. உன் பார்ப்பானும் கர்த்தவானிடிலேவருதற்கு அவனுண்டை ஏவப்பார்த்தபடியிலே அவன் சாதுப்படிக்கவணக்க கல்வெறியக்கடவாய்." 66. மோசே. யச. 8—10. நாசீவதயாரார் வக்கீகாபனைக்கவரையிலே எவ்வளவு உபேட்சையாயிருக்கிறானென்பதைத் தீருடாருத்தப்படுத்தும்பொருட்டு அவர்நீர் தண்டனை யைக் காட்டிய இந்நாட்பாங்காமனை வசனத்தையிட வேறேதுண்டே? நான் முன்னும் திருவடாருத்தப்படுத்தின வண்ணமாகச் சாதிக்கட்டானது இந்நுமத்த வக்கீகாபனைக்கவரையினிமீதமுமகவுண்டாமும் அருவருப்புவன் சேர்ந்த சம்பந்தப்பொருளாயிருந்தால், கட்டுவன் சாதிப்பேற்றை எவ்விதமாய்க் கணிக்கிறானென்றும், வக்கீகாபனைக்கவரைவல்லம் நீக்காமாதமபோது, அவர்தமது உக்கீசனத்தின் நாளிலே அதற்கீட எவ்விதத்தண்டனைகளை அவர் வைத்திருக்கிறானென்றும் மேற்கூறப்பட்ட வேதவசனமே சாட்சி.

DEAR MR. EDITOR.

It is not long since a Communication signed "A Protestant" from Batticaloa, appeared in a No. of your valuable Periodical, containing a brief, yet a very correct account of a challenge made to the Catholic Priest and his party at Batticaloa by the Rev. R. Stott for a public discussion, on some of the doctrinal points in which they materially differ from the Protestants; their unguarded acceptance of the same; and their total failure in maintaining them. Mr. Stott's motives in inviting the Catholics to a public religious argument were pure and sincere enough. The object he had in view in so doing, was that the Papal errors and prejudices by which many are blinded might be brought to light, but in vain: "For every man that doeth evil hateth the light, neither cometh to the light, lest his deeds should be reproved. About four weeks ago, Mr. S. had an interview with the said priest one evening on the Esplanade, not very far from the spot where a few months previous the priest had abused him. His Reverence said that day appeared rather civil and they both walked together up to the gate of the Virgin Mary's Church conversing on different things. Here the Priest requested him to walk in to his residence to have a chat with him, but it being a Meeting day, Mr. S. begged to be excused. The next day Mr. S. called on the priest with a Latin Vulgate with an intent to have a little conversation with him on religion if practicable. The Minister was received with as much politeness as he could expect. In a few minutes the place was crowded to excess by the Catholics, who thought a religious dispute would ensue. Mr. S. embracing the first opportunity that presented itself, asked the priest how he could be justified in placing images in his church and worshipping them contrary to the Second Commandment of God; or in other words how he could support his image worship by Scripture passages. The Priest directly took a Catholic book and read to him a few lines out of it, which contained not an iota to meet the point in question; consequently the Minister requested him very kindly to adduce one or two proofs from the Bible in support of the Image worship. Then the priest set some of his school boys before him and said that they would be able to answer any questions he put to them. Oho, replied Mr. S. I have not come to examine your scholars; I want you to give me an explanation of the matter involved in my question if you can. The Priest declared, that no question could be answered by him unless it was proposed in writing. Mr. S. then committed the query to writing and gave it to him, expecting to receive an answer some time after at least. The moment Mr. S. wished him Good bye in order to return home, the priest gave him a positive order not to put his hat on, until he got out of the Church-yard; and his people closed the gate and blocked the passage. Notwithstanding these obstacles Mr. S. managed to get through the multitude with his hat on though with difficulty. Some of the rabble kicked him; while others elbowed him for his non-conformity to the etiquette of their *Goro*. A day or two after this a boy was sent to the Mission house by the Priest with a paper containing an answer to the query that had been proposed to him, signed by a school boy.

Last Wednesday morning, Mr. S. on his return from a visit, came in contact with the Priest, and very politely asked why he had not furnished him with an answer to the question on the Second Commandment. I have already forwarded you one, replied the Priest, having reference to the paper alluded to. Well, never mind, added Mr. S. here is a tract on the Second Commandment which I would strongly recommend to your

perusal. The Priest took it, and rubbing his bottom with it, threw it across the road. This was witnessed by a number of heathens and Catholics. This indecent conduct of the Priest has created much prejudice against him even amongst the catholics themselves.

It is commonly reported that sometime ago the Priest gave particular orders to his people that they should deliver to him all the books they had received from the Missionaries that he might destroy them; and that he did actually destroy all the tracts and books that were put into his hands. Books have been cut to pieces and sired in several corners of the streets at Potentivoo, by night. I am happy to say however, that there are many who still possess and carefully read the Protestant books.

Begging an early insertion of this,

Baticuloe, } I am Yours truly,
December 18th, 1845. } ANOTHER PROTESTANT.

DEAR MR. EDITOR,

Will you please give publicity to the following Algebraical query?

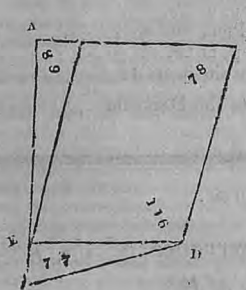
A merchant supported himself 3 years, for 50 pounds a year, and at the end of each year, added to that part of his stock which was not thus expended a sum equal to one third of this part. At the end of the third year, his original stock was doubled.

What was that stock?

Tranquebar, } I remain Yours, &c
Sept, 1st. 1845 } T. A.

DEAR SIR,

With reference to Mr. D. H. CLARK'S letter and strictures on the subject of the problem I sent you and which was published in No. 3, Vol. 5, of the Star, I pass over his introductory remarks and come at once to his solution. When the two unknown sides are much inclined to each other, his solution will answer, but in cases when those two sides are nearly parallel AN, BN may be drawn almost indefinitely, and his solution will I fear fail, I send you another solution of the problem, which as it occurred in practice will not perhaps be the less acceptable.

In the figure ABCD given the sides AB, CD, and all the angles to find the sides AC BD.

Solution—Draw DE parallel to AB, and EF parallel to BD.

In the triangle CED given CD and all the angles, find ED, EC. Now AB=ED=AF.

In the triangle AEF given AF and all the angles, find AE, EF. AE+EC=AC; and EF=BD

I am, Dear Sir, Very truly yours,
Trincomalee, Sept. 1845. A. B.

நன்னூலின் "மொழிமுதற்காண" என்னுஞ்சுத்த தூற்றிற்கு விசாகப்பெருமாவையாவர்கள் செய்தவுரை திருத்தியன்றுபோலும். அதனையங்கீகாமபண்ணி அம்மபலவாணர் தூகையிலேழ்த்தந்ததும்நீற்றமன்றுபோலும்.

"மொழிமுதற்காணமாமொலியேழுத்தேற்றல், னா, னீ, முதலியவை யெழுத்தாகாவேற்றும், அனுகூலத்தா னோலியேழுத்தேற்றல், முற்கீர்முத்தலியவை எழுத்தானென்றுக்கொள்ளவேண்டுதலான், மொழிமுதற்காணமானுத்தானோலியேழுத்தேற்றல்" என்பது மேற்சொல்லியவுரையாசிரியன்கருத்து, அவர்கருத்துச்சரியெனக்கொள்ள எழுத்தென்பதற்கதோரிலக்கணமாகுமா? தனித்தனிச்சொலற்காட்சேபம்போசுமெனில் அவ்விரகுத்தியும் இசைசங்குழி முன்னாட்சேபமரிந்துபோகுமா? முன்றுமுதல்வரும் ஒருமுதல்வராமு ஒருசங்குத்தினன்றுழி, அச்சங்குமென்னெனவோருவ்வின்னவுமிடத்து, நாழ்வார்சங்குமெனவோ தீனெருவ்வின்னவுமிடத்து, நாழ்வார்சங்குமெனவோ

குறித்துத்தனிச்சொலின் முவருந்தவிந்நுளாதலானும் இவ்வின்னாடுந்தனித்தனி இலக்கணமாகாது. ஆதனோக்கீ யிரண்டவையுஞ்சேர்த்திலக்கணமாகவியைசக்சுவேண்டும். மேலிலக்கணத்தியல்புகள் இனிக்கக்கண்ட கீடக்குங்காரியத்தோடு நடக்குமாறுகாட்டுவன்.

"முதல்கீற்றும் விழியாண்டுகூட்டம்" என முடமிலானுமொருவன் நீற்துமோர்சங்குத்திலக்கணங்கூறினுண நோக்கி, யுன்னிலக்கணமுற்றமையேற்றுமையென்னன்னுன் "முடமிலானேருவன்றறலின் முடவர்கூட்டமெனலாகாது விழியாண்டார்க்குமுடைமையாலமுற்றமையெனப்போகாது. ஆசுவேயிருபுத்தியையும்சைத்திசைத்தினன்" என்கின்றான். இசைத்தகாலத்து முடமிலானுங்கருதப்பட்டானு! அது "கண்ணாண்டுகூட்டம்" என்பதியேய்தீற்ற! இத்தன்மையே அவர்நந்தவச்சுத்திவர்த்தத்தல்லமாயிற்று.

மொழிமுதற்காணமாமொலியேழுத்தேன்னி னா னீ ஆதியேழுத்தாகாதென்கிராம்ககத்துவர். அனுகூலத்தானோலியெனவிணங்குபுகின் னா னீ யேழுத்தானுலெந்நனோ! அனுகூலத்தானே நிறிதின் மடங்கீக்கீடக்கீற்தா? மாபீர்மிப்பு! முன்னுணாத்தமகத்துவருடைய கல்லிக்கடலினேர்த்திலையேனு மென்னடமுளதெனச்சொல்ல வல்லனல்லேன். ஆனலடியானதை விளங்கிலான்கீடந்தலைகின்றனன், புலவரிடநடந்துவைகின்றனன்.

ஆனலடியினுனெ யல்வகஸ்தியப்பலவன் பெருமாளெனு மவருரையங்கீகாரானு மெனமமபடிந்தவிரைகடறுத்தந்தள்வாராவேன்பதேயோசனை.

இங்ஙனம், இலக்கணவினொதனுன் இலக்கியம் அந்நேறி யிலக்கியல்சிறுவன் பிறைகுடி.

[Interpretation of a Riddle.]

ஐயா,
சீர்துமேருவைச் சேர்ந்தீடுபோல்லாக்
கார்காவாகழங்காங்கேயவனமாம
ஆந்தருகேள்வியற்றிர் முன்புன்சிற்
யோருனாதானுநல்லொண் பொருளேயாம்.

என்பது, தக்கார்முதுரையென்பதூண்டு— அவரைபுல்லுரையிற் சீக்காரென்பது நினைந்து இராமநாதபுரம் மிசையென் இங்கீகீசுப்பள்ளி மாணக்களகிய இராமசாமியென்பவர் உதயதாரை, மூ. புத. யகூஞ். சஞ். நருக். ம. பக்கத்தீர் போருளரிய வினுவிய "முன்றுமுத்து" எனும் வேண்பாவிற்கீர்த்தங்கூறவபேட்சீத்தேன். அட்சேனணையெனில் சாசகசமீரணசகீகோண்டு பயாநீற்ற பாம்பாவின் நாமதேயங்களிலொன்றும் குத்தி, எனும் பதமென அடியவனுடைய புல்லறிவிற்குப் புலப்படுகின்றது. ஆயினும் இவ்வுரையிற்வோதுதேள்ளியவேண்ணத்துக்கொவ்வாவிடலதின் போல் அடியெண்ச்சின் தெள்ளாது "புன் சொல்லாயினும் போறுத்தந்தள் புரிவோ புலவோர்" என வில்லிபுத்தூர் மொழிநதது போலவேற்கக் கீர்பாடாட்சந்தநனுக்கீக்கக்கச்சான்றோது சீர் பாடம் வேண்டினேன்.

இப்படிக்கு சமாதானம் வருமிய சப்ஸ்கிறைபன்.

Answer to an Arithmetical Query.

எனதருமைத்தானாகையே,
நீ அனேகரின்அறிவின்ன்கவாநீக்க மன னெனியைத் தருகிறவாரதல்ல உனக்கு மரியாதைபண்ணி உன்னைப் பிரகாரஞ்செய்யும் மயினத்துரை அவாகருக்குக் கருத்தாய்ச் சத்திய நீத்திய துத்திய வந்தனம்.

ஐயாவே,
உங்கள் உதயதாரை மும். புத்தகம் யகூம். சஞ்சிகையின் கண் தாங்கம்பாடியிலிருக்கீர்தோ. அ. என்பவர் வினுவிய ஓர் கணக்குத்த யான் எழுதும் விடையைத் தங்கள் பத்திரிகையின் முலமாய்ப் பிரகாஞ்செய்யத் தாழ்மையாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் அட்சதாவது,
க. முன்றித்துக் கண வரக்கங்கண்டு இதே இரண்டாற்றிக்கீ வைத்துக்கொள். அப்படிச் செய்ய, (ருச) வரும்.

உ, முன்றித்து ஒன்றுகூட்டி இதே முன்றிற்க்கீவருந் தோகையோடு மேற்படி நாலைக் கூட்டப்பதிறுறும். இந்தப் பதிறுற மறுபடியும் முன்றற்கக்கீ மேற்படி பதிறுறாயுங் கூட்டி வரும் தோகையையும் வைத்துக்கொள். ஓட்சு கசு ஆகும்.
ந. ருயதை முன்றற் பெருக்கீ ருய கூட்ட உள ஆகும். ருயதை முன்றற்கீ உள கூட்ட நாருய தா

தம். இதே முன்றற் பெருக்கீ நாருய கூட்ட துசா ஆகும். பின்னும் ருயதை முன்றின் வருக்கமாய்க் கூற்றுக்கீ துசாருய கூட்ட எதுசா ஆகும். இதையும் வைத்துக்கொள்.

சு. இரண்டாந் தோகையாகக் கசல் முதற்ருகையாகிய ருச கமுறய, ய, வரும். இந்தப் பத்தீர் கடைசீத்தோகையாகீ எதுசா யை யற்கவரும் பலம் எளசய, அதுவே வினுவக்கு விடையாம்.

இப்படிக்கு,

மதுரைச்சாலாதிப்பள்ளிக்கூடம் } கந்தன்.
கார்த்திகை உசுந தேதி } குருநாதர்

துசாசரு (ரு). டிசம்பர் மாசம், யகூ தேதி வேள் வீக்கீமுமயில் தும்பகோணத்திலீ, சா. தூசாமிமுதலியாவர்களின் மணவி கேற்பவதெனயினில் பாசுதியடைந்தான்.

யாழ்ப்பாணம்

கோதார் வியாதி.—மனிதனுக்குண்டாதமேவியாதியிலும் தான்குதற்கரிய வருத்தத்தைக் கொடுக்கும்கோதாரியென்னுங் கொள்வாநோயானது இப்போழுது நாசீவ தாயபாரின அனுகூலகத்தால யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சிதாரியிலும் அதற்கடுத்த சித்திலங்கரீனஞ்ச் சற்றே முழுமுற்றிருந்தாலும், நாட்டுப் புறங்கரீலேயோ நாளுக்கு நாள் மிகவும் வலுக்கொண்டு சற்றுமோயாமல அனேகரை அழித்து வருகின்றது. ஆகையார் பின்னல் வருங்காரியத்தைச் சாவதானத்துடன் வாசிக்கும்படி சகலரையுங் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகது.

கோதாரியோலே முன்றுவகையெண்டுனது வயித்தியர்சொல்லுகிறார்கள். இவற்றுள் இக்காலத்திலேபாமப் வருவதோகோடியவகை, அதுவுண்டாய் முப்பதுநாழிகை அல்லது அறுபதுநாழிகையிலே நோயாளியைக் கொல்லுகின்றது. சிலரை இனனமுதீசீக்கீமாமாக்க்கொல்லும். இதீன தோடக்கத்திலே உண்டாதும் துணங்கனாவன, வயிற்றுமுறுக்கம், சோர்ப்பு, அபாசம், வயிற்றூதல், தலையுலர்ஞ்சல், தலநோ, இடுப்புமுழந்தானுழைதல், பசித்தீபனக்குறையு, தண்ணீர் த்தாகம் மிததியென்பனவாம், நாவோ மஞ்சணத்து அல்லது வேளிறியதாய்ச் சழிபோலும்பாசுபிடித்தீருக்கும. சிலவேளை அருதுசீவந்தீருப்பதுமுண்டு. காலிலே சுள்ளிட்டீ நோதும். ஒங்காளமுண்டாம். வயிற்றுலேதண்ணீர்போலப்போதும். சிலருக்கோ இந்தக் துணங்கள் கண்டபின் கேண்டையேறல் முதலியனவாச் சிலநாட்கள் செல்லுகின்றதுமுண்டு. ஆறற் பெருமபாலும் இந்தக்குணங்கள் கண்ட சீந்துநாழிகைக்குள்ளே நோய் வலுக்கொண்டுவீடும. இது கோதாரியே தானென்றிறிந்துவடனே தாமதமின்றி மருந்துகொடுக்கவேண்டும. தாமத்தீதல்லநோயோ அதிகவேகமாய் வலுத்து மருந்துவாய்க்கொளாற் போய்விடும. இந்தநோய் வந்தவுடனே மருந்துகொடுத்தால் அதை மாற்றுவது மிதந்தலேதவாயிருக்கும். ஒருநாழிகை பிந்தவிலே தினில் ஒரு உயிரை இழக்கவேண்டியதாய்வரும். இதீந்தருந்து பலரும் பலவிதமாய்ச் சொல்லுவார்கள். அந்தந்தவயித்தியன் ஏதைக்கற்பிப்பானு அதையே செய்வது உத்தமமாம். வயித்தியன் கையோடேயிருந்துதுணங்கண்டு மருந்துகொடுப்பது மெத்த அவசியம். இந்தநோய் வந்தவுடனே கொடுக்கும் மருந்தாவது,

Calomel என்ற இசாபற்பம் ஐந்து குன்றிமணியளவு (10 grains.)
அபின் ஒரு குன்றிமணியளவு. (2 grains.)
சுர்ப்பூம முன்று குன்றிமணியளவு. (5 grains.)

இவையென்றுகத தூள்செய்து சீனியற்கொடுப்பது. சீனியல்லாமலுங்கொடுக்கலாம். இதனுடன் முக்கார் துன்றிமணியளவு (Sugar of lead) என்றவங்க சீனியுஞ் சேர்த்துக்கொடுக்கலாம். இப்படிக்கொத்த மருந்துதான் இப்போழுது வாட்டுக்கொட்டையிற் பரிகாரிப் பாதியார் கொடுக்கிறத. வயிற்றிலும் காலிலும் கடுகு அல்லது முருங்கைகட்டை அகமாத்துப் பூசுவும். துள்ளீர் கண்டால் வக்கம் பிடிக்கலாம். இந்த மருந்து கொடுத்து ஐந்து நாழிகைக்கு ஒன்றுங் கொடுக்க வேண்டாம். மருந்து சத்தீத்துஅல்லது பேதிமறிபாதிருந்தால் இன்னுமொரு முறை முன்போல மருந்துகொடுக்கவும் தாமதமுண்டானால், விண்ணரிபும் மழைத் தண்ணீர்நிங் கலந்து இரண்டொரு சிறங்கை தண்ணீர் கொடுக்கலாம். மழைத் தண்ணீர் இல்லாதிரந்தார் பசுப்பால் கொடுக்கவும். இன்னும் தாகத்துக்கு வறுத்த அரிசியை அவித்துத் தண்ணீர் கொடுக்கவும். கோதாரியோல்வாத காலத்திலும் இந்த மருந்து கொடுப்பதிலும் அத்தீ வக்கீயென்பாட்டாகாது. வயிற்றுக் கழிச்சலுக்கும் இது கைகண்ட மருந்து. வியாதி முழுமாய்ச் சாரீசேட்டையற்று வருமபோழுது மீள்கையவித்துக் கொஞ்சத் தண்ணீர் கொடுக்கலாம்.

POET'S CORNER.

MARY MAGDALEN.

[From the Spanish, BY BRYANT.]

BLESSED, yet sinful one, and broken-hearted! The crowd are pointing at the thing forlorn...

BOURDALONE AND LOUIS XIV. OF FRANCE.

Bourdalone was a bold and faithful preacher of the Gospel, as every man should be to whom is committed this solemn trust.

FORGIVENESS.—A deaf and dumb person being asked "what is forgiveness?" took a pencil and wrote a reply...

TRY AGAIN.—Timour was a great Tartar conqueror. In early life, he was forced to take shelter from his enemies in a ruined building...

TEACHING A MOTHER.—'With pleasure', says Mr. James Griffin of Portsea, England, 'I communicate to you a fact which came under my notice a short time since...

வவுடலோன் என்னும் வேதோபதேசியரும் பிறன்சுதேசத்தப்படுதலால் லூவிலன் என்னும் இயசாவையுர் பற்றி.

சத்தியவேதோபதேசி ஒருவருடைய சுயதண்டல்கணம் யாதோ அத்தையே மேற்கூறிய உபதேசியும் பின்பற்றியவராய் உத்தமமந் தைரியமுற்ற சுவீசேஷகனாயிருந்தார்.

மன்னிப்பு

செவீமே ஊமையுமாயிருந் ஒரு ஆளிடத்திலே "மன்னப்பாவதேனன்" என்று கேட்டபோழுது அந்த ஆள் ஒரு எழுத்தாணியையேடுத்து மன்னிப்பாவது "காலானுள்குதப்பட்ட புட்பங்கனிலிருந்துண்டாகும் வாசனதான்" என்று நிறைந்த சத்தியமும் அத்தியாயமுடைய ஒரு பாடலையும் பாடினது.

PUBLICATIONS

OF THE JAFFNA AUXILIARY BIBLE SOCIETY.

TAMIL SCRIPTURES.

- Old and New Testament (published at Madras) 8vo. pp. 1493. Genesis and Exodus to chap. xx. 18mo. pp. 476. Deuteronomy and Joshua, 18mo. pp. 383.

Also on sale and for distribution an assortment of ENGLISH SCRIPTURES: viz.,

- [Published by the British and Foreign Bible Society.] Ruby Bible, 18mo. pl. calf, at 3s. Minion Bible, 24mo. pl. calf, at 3s.

[Published by the American Bible Society.]

- Pica Ref. Bibles, 4to. blue calf, at 19s. 7d. Pica Ref. Bibles, 4to. sheep, at 10s. 5d.

Application may be made to the Depository, American Mission Press, Jaffna.

குறள்.

ஓடிச்சுடையடை—Observance of the proprieties of life.

நன்றிக்கு வித்தாக நல்லோழுக்கநீதியோழக்க மேன்றிமுடையதரும்.

பு. நல்ல ஆசாமானது தரும்த்துக்கு விதையாகி னபம விவாக்கும். போல்லாத நடையானது எப்போதும் துன்பம விவாக்கும், ஏறு.

Propriety of conduct is the seed of virtue; impropriety will ever cause sorrow. Drew.

ஒழுக்கமுடையவர்க்கோல்லாவே தீய வழக்கியும் வாயாற்சொல்லல்.

பு. மறந்துந் தீமையையுடைய சொற்களை வாயினாலே சொல்லுந் தோழில்கள் நல்லோழுக்கமுடையவர்க்குக் கூடாதவை, ஏறு.

Those who study propriety of conduct will not speak evil, even forgetfully. Drew.

CONTENTS.

Table with 2 columns: Item Name and Page Number. Includes Terms of the Paper, On Hindu Idolatry, Sacred Books, A few Chapters from the Life of Luther, Hindu magic—Christian Poetry, Instability of Infancy, The knowledge of Jesus Christ, Sensuality the ground of unbelief, Discussion on Caste—Introduction of fodder Grass, &c., Summary of English Intelligence, A Question on Algebra—Answer to a Grammatical Query, Interpretation of a Riddle, An answer to an Arithmetical Query, Poet's Corner—Bourdalone and Louis xiv. of France, Forgiveness—Try again—Teaching a mother, Publications—Cural.